

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 13. júna 2018¹

Vec C-213/17

X

proti

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame, Holandsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Hranice, azyl a prisťahovalectvo – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov – Členský štát zodpovedný podľa kritéria uvedeného v článku 3 ods. 2 – Súdne rozhodnutie, ktoré má právnu silu rozhodnutej veci, zamietajúce prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu – Prebiehajúce konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu zamietajúcemu druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu – Vydanie európskeho zatykača na účely trestného stíhania proti žiadateľovi – Podanie novej žiadosti o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte – Odovzdanie dotknutej osoby pri výkone európskeho zatykača – Postup na prijatie späť – Článok 23 ods. 3 – Účinky spojené s uplynutím lehôt stanovených na predloženie dožiadania – Prechod zodpovednosti na členský štát, v ktorom je podaná nová žiadosť o medzinárodnú ochranu – Článok 24 ods. 1 – Podrobné pravidlá uplatňovania – Článok 24 ods. 5 – Rozsah informačnej povinnosti – Článok 17 ods. 1 – Pôsobnosť ustanovenia o práve vlastného uváženia – Smernica 2013/32/EÚ – Články 31 a 46 – Charta základných práv Európskej únie – Článok 41 – Právo na riadnu správu vecí verejných – Článok 47 – Právo na účinné súdne preskúmanie“

I. Úvod

1. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 17 ods. 1, článku 18 ods. 2, článku 23 ods. 3 a článku 24 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov² Dublin III, pričom Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame, Holandsko), vnútroštátny súd, ktorý podal prejednávaný návrh, chce v podstate určiť členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú v Taliansku podal pán X, pakistanský štátny príslušník.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „Dublin III“.

2. Táto vec sa vyznačuje zložitým právnym a skutkovým rámcom³ nielen preto, že dotknutá osoba podala niekoľko žiadostí o medzinárodnú ochranu v dvoch rôznych členských štátoch, ale aj preto, že do konania o posúdení týchto žiadostí súčasne zasahuje trestné konanie, ktoré viedlo k vydaniu európskeho zatykača proti žiadateľovi o azyl.

3. Holandsko je členským štátom, v ktorom dotknutá osoba podala svoju prvú, druhú a štvrtú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Podľa hmotnoprávneho kritéria uvedeného v nariadení Dublin III bol tento členský štát zodpovedný za posúdenie prvých dvoch žiadostí. Prvá žiadosť o medzinárodnú ochranu⁴ bola zamietnutá súdnym rozhodnutím, ktoré má právnu silu rozhodnutej veci. Druhá žiadosť o medzinárodnú ochranu⁵ bola zamietnutá rozhodnutím príslušného vnútroštátneho orgánu, ktoré bolo predmetom konania o opravnom prostriedku na Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo, Holandsko). Keďže dotknutá osoba medzičasom opustila holandské územie a odišla do Talianska, do členského štátu, kde podala svoju tretiu žiadosť o medzinárodnú ochranu⁶, vydalo Holandské kráľovstvo proti nej európsky zatykač na účely trestného stíhania, v ktorom žiadalo od Talianskej republiky odovzdanie tejto osoby. Holandské kráľovstvo následne požiadalo talianske orgány, aby prijali dotknutú osobu späť na účely posúdenia tejto tretej žiadosti.

4. Taliansko je teda členským štátom, na územie ktorého odišla dotknutá osoba a kde táto osoba po vydaní európskeho zatykača Holandským kráľovstvom podala tretiu žiadosť. Talianska republika má v dôsledku toho „dvojakú rolu“. Na jednej strane je členským štátom vykonávajúcim európsky zatykač, keďže bolo povinné odovzdať žiadateľa holandským orgánom na účely trestného stíhania. Na druhej strane je členským štátom dožiadaným týmito holandskými orgánmi, aby prijalo žiadateľa späť na účely posúdenia jeho žiadosti o azyl. Hoci podľa článku 23 ods. 1 nariadenia Dublin III bola Talianska republika oprávnená dožiadať Holandské kráľovstvo, aby prijalo pána X späť, stratilo toto právo tým, že svoje dožiadanie nepodalo v lehotách stanovených v odseku 2 tohto článku. Na základe článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III, ktorého znenie bude v tomto prípade potrebné vyložiť, teda holandské orgány považovali Taliansku republiku za nový členský štát automaticky zodpovedný za posúdenie tretej žiadosti. V dôsledku toho sa tieto orgány rozhodli odovzdať dotknutú osobu talianskym orgánom a navyše vyhlásili, že nemajú právomoc na posúdenie štvrtej žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorá im bola predložená.

5. Práve so zreteľom na osobitosti tohto právneho a skutkového rámca si Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame) kladie otázku, či je možný takýto prechod zodpovednosti, o akom uvažujú holandské orgány. Na tento účel sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora nielen na pôsobnosť a podrobné pravidlá uplatňovania dvoch procesných ustanovení nariadenia Dublin III, o ktoré sa Holandské kráľovstvo opiera pri tomto prechode zodpovednosti, konkrétne článkov 23 a 24 tohto nariadenia, ale aj na pôsobnosť a pravidlá uplatňovania ustanovenia o práve vlastného uváženia uvedeného v článku 17 ods. 1 tohto nariadenia.

6. Prejednávaná vec ilustruje nedostatky a štrukturálne medzery Dublinského systému, ktoré chce Európska komisia oprávnené vyriešiť reformou existujúceho rámca.⁷

3 Pozri právny a skutkový rámec uvedený v prílohe nižšie.

4 Ďalej len „prvá žiadosť“.

5 Ďalej len „druhá žiadosť“.

6 Ďalej len „tretia žiadosť“.

7 Pozri návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov [COM(2016) 270 final, ďalej len „návrh nariadenia“].

7. Táto vec preukazuje, že Dublinský systém je skutočne systémom vnútroštátnych azylových systémov, a nie spoločným európskym azylovým systémom, a že mechanizmus rozdelenia zodpovednosti zavedený nariadením Dublin III sa zakladá na technických a administratívnych pravidlách, ktoré boli zavedené bez ohľadu na následky pre ľudí, ako aj materiálne a finančné náklady, ktoré so sebou prinášajú, čo podkopáva účinnosť Dublinského systému a odporuje účelu spoločného európskeho azylového systému.

8. Toto hodnotenie je prísne, ale podľa môjho názoru primerané takmer absurdným dôsledkom, ktoré môže mať za následok neuvážené uplatnenie mechanizmu prechodu zodpovednosti zavedeného v článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III.

9. Prejednávaná vec ma teda v ďalších úvahách povedie hlavne k vysvetleniu dôvodov, pre ktoré sa domnievam, že sa napriek jeho jasnému zneniu treba odchyliť od článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III, ktorého uplatnenie so sebou prináša prechod zodpovednosti z dôvodu uplynutia lehôt stanovených na predloženie dožiadania o prijatie späť.

10. Keďže k tomuto prechodu dochádza automaticky bez ohľadu na ľudské a materiálne dôsledky, ktoré to prináša, myslím, že v takej situácii, ako je situácia vo veci samej, tento prechod zbavuje postup určenia zodpovedného členského štátu racionality, objektivity, spravodlivosti, ako aj rýchlosti požadovanými normotvorcom Únie v rámci nariadenia Dublin III a bráni uplatneniu povinností spolupráce a solidarity, na ktorých sa má zakladať spoločný európsky azylový systém.

II. Právny rámec

A. Nariadenie Dublin III

11. Odôvodnenia č. 4, 5 a 22 nariadenia Dublin III uvádzajú:

„(4) V záveroch z Tampere sa... konštatuje, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať z krátkodobého hľadiska jasnú a uplatniteľnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl.

(5) Takáto metóda by mala byť založená na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby. Mala by umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu.

...

(22) ...Solidaritu, ktorá je v spoločnom európskom azylovom systéme kľúčovým prvkom, má sprevádzať vzájomná dôvera. ...“

12. V súlade s jeho článkom 1 je predmetom nariadenia Dublin III stanovenie kritérií a mechanizmov na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v jednom z členských štátov štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti⁸. Tieto kritériá sú stanovené v kapitole III tohto nariadenia, v článkoch 8 až 15.

13. V súlade s článkom 3 ods. 2 nariadenia Dublin III, keď nie je možné určiť žiaden zodpovedný členský štát na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, je za jej posúdenie zodpovedný prvý členský štát, v ktorom bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná.

⁸ Ďalej len „zodpovedný členský štát“.

14. Kapitola IV nariadenia Dublin III najprv identifikuje situácie, v ktorých možno členský štát považovať za zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl odchyľne od týchto kritérií. Článok 17 tohto nariadenia, nazvaný „Ustanovenia o práve vlastného uváženia“, tak vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Odchyľne od článku 3 ods. 1 môže každý členský štát rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie.

...“

15. Kapitola V nariadenia Dublin III ďalej stanovuje povinnosti zodpovedného členského štátu.

16. V tejto kapitole článok 18 ods. 1 písm. b) stanovuje, že tento členský štát je povinný „za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 [tohto nariadenia] prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt“.

17. Článok 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III okrem toho stanovuje, že zodpovedný členský štát je povinný „za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 [tohto nariadenia] prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt“.

18. Zodpovedný členský štát je rovnako povinný v súlade s článkom 18 ods. 2 prvým pododsekom tohto nariadenia posúdiť alebo ukončiť posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej žiadateľom.

19. Napokon kapitola VI nariadenia Dublin III upravuje podrobné pravidlá, ktoré sa uplatňujú na postupy prevzatia a prijatia späť. Pôsobnosť postupu prijatia späť je definovaná v článkoch 23 a 24 tohto nariadenia.

20. Článok 23 uvedeného nariadenia, nazvaný „Predloženie dožiadania o prijatie späť, keď sa v žiadajúcom členskom štáte podala nová žiadosť“, vo svojich odsekoch 1 až 3 uvádza:

„1. Ak členský štát, v ktorom osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) podala novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje za zodpovedný iný členský štát v súlade s článkom 20 ods. 5 a článkom 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d), môže tento iný členský štát požiadať, aby prijal späť túto osobu.

2. Dožiadanie o prijatie späť sa podá čo najskôr a v každom prípade do dvoch mesiacov od získania kladného výsledku porovnávania zo systému Eurodac....

Ak sa dožiadanie o prijatie späť zakladá na inom dôkaze než na údajoch získaných zo systému Eurodac, zašle sa dožiadateľovi členskému štátu do troch mesiacov od dátumu podania žiadosti o medzinárodnú ochranu v zmysle článku 20 ods. 2.

3. Ak sa dožiadanie o prijatie späť nepodá v lehotách stanovených v odseku 2, za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu je zodpovedný členský štát, v ktorom sa podala nová žiadosť.“

21. Článok 24 nariadenia, nazvaný „Predloženie dožiadania o prijatie späť, keď sa v žiadajúcom členskom štát nepodala nová žiadosť“, stanovuje:

„1. Ak členský štát, na území ktorého sa osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) zdržiava bez povolenia na pobyt a ktorému sa nepodala žiadna nová žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje za zodpovedný iný členský štát v súlade s článkom 20 ods. 5 a článkom 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d), môže tento iný členský štát požiadať, aby prijal uvedenú osobu späť.

...

4. Ak sa osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu bola v jednom členskom štáte zamietnutá konečným rozhodnutím, zdržiava na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt, tento iný členský štát môže buď dožiadať prvý členský štát, aby prijal dotknutú osobu späť, alebo uskutočniť konanie o návrate...

...

5. Dožiadanie o prijatie osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) späť sa podáva na štandardnom tlačive a obsahuje dôkazy alebo indície opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 22 ods. 3 a/alebo relevantné časti z vyhlásení dotknutej osoby, ktoré orgánom dožiadaneho členského štátu umožnia overiť, či je zodpovedný na základe kritérií stanovených v tomto nariadení.

...“

B. Nariadenie (ES) č. 1560/2003

22. Nariadenie č. 1560/2003⁹ obsahuje podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Dublin III. Jeho článok 2 spresňuje pravidlá pre prípravu dožiadania o prijatie späť.

III. Skutkový stav sporu vo veci samej

23. Pán X je pakistanským štátnym príslušníkom kresťanského vierovyznania, ktorý požaduje poskytnutie medzinárodnej ochrany.

24. Pán X podal v rokoch 2011 až 2015 päť žiadostí o medzinárodnú ochranu. Štyri z nich boli podané v Holandsku a jedna v Taliansku.

25. Prvá žiadosť bola podaná v Holandsku 23. marca 2011. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť, Holandsko) meritórne zamietol túto žiadosť rozhodnutím z 5. septembra 2011. Ako uviedol zástupca pána X na pojednávaní, riziká, ktorým bol pán X vystavený po návrate do svojej krajiny pôvodu, neboli považované za dostatočne závažné na to, aby odôvodnili poskytnutie medzinárodnej ochrany. Opravný prostriedok podaný proti tomuto rozhodnutiu bol vyhlásený za nedôvodný rozsudkom, ktorý 31. mája 2012 vyhlásil Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame), pričom Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo) potvrdilo tento rozsudok 27. júna 2013.

⁹ Nariadenie Komisie z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuj[e] podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. ES L 222, 2003, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 200), zmenené vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 118/2014 z 30. januára 2014 (Ú. v. EÚ L 39, 2014, s. 1, ďalej len „vykonávacie nariadenie“).

26. Pán X teda podal 18. decembra 2013 v Holandsku novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú vzal späť o niekoľko dní neskôr, 10. januára 2014.¹⁰

27. Pán X znovu podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v Holandsku 4. júna 2014, a to druhú žiadosť. O sedem dní neskôr, 11. júna 2014, štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť zamietol túto žiadosť. Opravný prostriedok podaný proti tomuto rozhodnutiu na Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame) bol vyhlásený za nedôvodný rozsudkom zo 7. júla 2014. Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo) potvrdilo tento rozsudok o rok neskôr, teda 7. augusta 2015.

28. Počas tohto roka, keď prebiehalo konanie o opravnom prostriedku podanom na tento súd, došlo k rôznym udalostiam týkajúcim sa osobnej a právnej situácie dotknutej osoby.

29. Pán X, keďže bol podozrivý z toho, že sa na holandskom území dopustil trestného činu sexuálnej povahy, 28. septembra 2014 opustil toto územie a odišiel do Talianska.

30. Holandské orgány teda 2. októbra 2014 vydali európsky zatykač na účely trestného stíhania proti pánovi X, v ktorom požadovali od talianskych orgánov jeho odovzdanie. V tomto kontexte bol pán X vzatý do väzby v Taliansku počas obdobia dvoch mesiacov pred jeho odovzdaním.¹¹

31. Pán X podal 23. októbra 2014 novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, tretiu žiadosť, tentoraz na talianskom území. Talianska republika opomenula predložiť Holandskému kráľovstvu podľa článku 18 ods. 1 písm. d) a článku 23 ods. 1 nariadenia Dublin III dožiadanie o prijatie späť v lehotách stanovených v článku 23 ods. 2 tohto nariadenia.

32. Talianska republika 30. januára 2015 vykonala európsky zatykač a odovzdala pána X holandským orgánom.

33. Pán X bol okamžite pozbavený slobody a vzatý do väzby. Podľa rozhodnutia vnútroštátneho súdu toto obdobie trvalo od 2. do 24. februára 2015. Naproti tomu podľa pripomienok, ktoré predložila holandská vláda, uvedené obdobie trvalo od 30. januára do 18. marca 2015.

34. Holandské kráľovstvo zaslalo 5. marca 2015 Talianskej republike dožiadanie o prijatie pána X späť na základe článku 18 ods. 1 písm. b) a článku 24 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III, keďže pán X sa bez povolenia na pobyt nachádzal na holandskom území a ešte nepodal novú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Holandské orgány sa domnievali, že Talianska republika sa stala členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podal pán X talianskym orgánom, keďže im v dvojmesačnej lehote stanovenej v článku 23 ods. 2 tohto nariadenia nezaslalo dožiadanie o prijatie späť. Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, Holandské kráľovstvo uviedlo vo svojom dožiadaní, že podľa jeho vyhlásení pán X opustil Taliansko v januári 2015 a vrátil sa priamo do Holandska. Naopak, toto dožiadanie neobsahuje žiadnu informáciu o trestnom konaní vedenom proti pánovi X v Holandsku.

35. Talianska republika neodpovedala na toto dožiadanie v lehote dvoch týždňov uvedenej v článku 25 ods. 2 nariadenia Dublin III. Holandské kráľovstvo sa v dôsledku toho 20. marca 2015 domnievalo, že Talianska republika implicitne akceptovala dožiadanie o prijatie pána X späť.

36. Štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť teda 25. marca 2015 rozhodol o odovzdaní pána X talianskym orgánom (ďalej len „rozhodnutie o odovzdaní“) v nadväznosti na ich implicitné akceptovanie dožiadania.

¹⁰ Vo svojej analýze túto žiadosť nebudem brať do úvahy.

¹¹ Informácie oznámené účastníkmi konania na pojednávaní.

37. Talianska republika 30. marca 2015 vyhovel dožiadaniu o prijatie späť.
38. Pán X podal 1. apríla 2015 proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok na Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadaajúci v Amsterdame) spolu s návrhom na nariadenie predbežných opatrení.
39. Z listín pripojených k vnútroštátnemu spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, vyplýva, že listom z 13. apríla 2015 Ministerie van Veiligheid en Justitie (Ministerstvo pre bezpečnosť a spravodlivosť, Holandsko) informovalo Ministero dell'Interno (Ministerstvo vnútra, Taliansko) na jednej strane o tom, že keďže Talianska republika neodpovedala na dožiadanie o prijatie späť pred 20. marcom 2015, platí, že súhlasila s dožiadaním o prijatie dotknutej osoby späť. Ministerstvo pre bezpečnosť a spravodlivosť na druhej strane uviedlo, že odovzdanie pána X talianskym orgánom nemožno v stanovenej lehote vykonať z dôvodu jeho neznáameho pobytu.
40. Voorzieningenrechter (sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení, Holandsko) na Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo) rozhodnutím z 21. apríla 2015 vyhovel návrhu na nariadenie predbežných opatrení a nariadil odklad odovzdania.
41. Pán X podal 19. mája 2015 novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, štvrtú žiadosť, v Holandsku, pričom táto žiadosť bola sprevádzaná žiadosťou o povolenie na prechodný pobyt.
42. O dva dni neskôr, teda 21. mája 2015, štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť uviedol, že neposúdi túto žiadosť z dôvodu, že sa zistilo, že na základe nariadenia Dublin III bola v tom čase Talianska republika členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti pána X o medzinárodnú ochranu. Pán X podal proti tomuto rozhodnutiu v ten istý deň opravný prostriedok na Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadaajúci v Amsterdame).
43. Ako som už uviedol, 7. augusta 2015 Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo) potvrdilo rozsudok vyhlásený 7. júla 2014 týkajúci sa zamietnutia druhej žiadosti o medzinárodnú ochranu.
44. Pán X bol 30. novembra 2015 informovaný o zastavení trestného konania vedeného proti nemu.
45. Opravné prostriedky, ktoré podal pán X proti rozhodnutiu o odovzdaní a proti rozhodnutiu, ktorým štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť vyhlásil, že nemá právomoc na posúdenie štvrtej žiadosti o medzinárodnú ochranu, boli preskúmané na pojednávaní, ktoré sa konalo 10. decembra 2015. Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadaajúci v Amsterdame) vyhlásil na konci tohto pojednávania vec za skončenú.
46. Vnútroštátny súd 24. marca 2016 opätovne otvoril preskúmanie tejto veci v očakávaní vyhlásenia rozsudku zo 7. júna 2016, Ghezelbash¹², a 20. apríla 2017 podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý dnes prejednáva Súdny dvor.

12 C-63/15, EU:C:2016:409.

IV. Prejudiciálne otázky

47. Za týchto okolností Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach:

- „1. Má sa článok 23 ods. 3 [nariadenia Dublin III] vykladať v tom zmysle, že Talianska republika sa stala členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú tam žiadateľ podal 23. októbra 2014, napriek tomu, že zodpovedným členským štátom bolo v prvom rade Holandské kráľovstvo z dôvodu žiadostí o medzinárodnú ochranu v zmysle článku 2 písm. d) tohto nariadenia, ktoré tam boli podané skôr a z ktorých naposledy podaná žiadosť bola v tom čase ešte posudzovaná v Holandsku, pretože Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State [(oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo)] ešte nerozhodlo o opravnom prostriedku, ktorý podal žiadateľ proti rozhodnutiu konajúceho súdu zo 7. júla 2014...?
2. [V prípade kladnej odpovede na prvú otázku,] vyplýva z článku 18 ods. 2 [nariadenia Dublin III], že holandské orgány mali bezodkladne po podaní dožiadania o prijatie späť 5. marca 2015 prerušiť posudzovanie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré vtedy ešte prebiehalo v Holandsku, a po uplynutí lehoty stanovenej v článku 24 [tohto nariadenia] ho ukončiť zrušením alebo zmenou skôr prijatého rozhodnutia z 11. júna 2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť o azyl zo 4. júna 2014?
3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku, platí, že zodpovednosť za posúdenie žiadosti, ktorú podal žiadateľ o medzinárodnú ochranu, neprešla na Taliansku republiku, ale zostala na strane holandských orgánov, pretože štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť nezrušil ani nezmenil rozhodnutie z 11. júna 2014?
4. Porušili holandské orgány tým, že neoznámili, že Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State [(oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo)] v Holandsku ešte prejednáva opravný prostriedok v druhom konaní o azyle, svoju povinnosť vyplývajúcu z článku 24 ods. 5 [nariadenia Dublin III] poskytnúť talianskym orgánom informácie, ktoré by im umožnili overiť, či je ich štát zodpovedný na základe kritérií stanovených v tomto nariadení?
5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, vedie toto porušenie povinnosti k záveru, že zodpovednosť za posúdenie žiadosti, ktorú podal žiadateľ o medzinárodnú ochranu, neprešla na Taliansku republiku, ale zostala na strane holandských orgánov?
6. Pokiaľ zodpovednosť nezostala na strane Holandského kráľovstva, mali holandské orgány v takom prípade, so zreteľom na vydanie žiadateľa Talianskou republikou Holandskému kráľovstvu v rámci trestného konania proti žalobcovi, na základe článku 17 ods. 1 [nariadenia Dublin III] a odchyľne od článku 3 ods. 1 tohto nariadenia posúdiť žiadosť, ktorú podal žiadateľ o medzinárodnú ochranu v Taliansku, a v dôsledku toho pochopiteľne nemali využiť oprávnenie dožiadať talianske orgány, aby prijali žiadateľa späť, stanovené v článku 24 ods. 1 [nariadenia Dublin III]?“

48. Pripomienky podali nemecká, maďarská a holandská vláda, ako aj Komisia.¹³ Možno vysloviť iba poľutovanie nad neúčastou talianskej vlády, ktorá nepredložila žiadnu písomnú pripomienku a nezúčastnila sa ani na pojednávaní.

¹³ Uvádzam, že na pojednávaní Komisia vyhlásila, že berie späť svoje pripomienky týkajúce sa toho, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu sa v súdnom konaní môže odvolávať na ustanovenia upravujúce na jednej strane lehoty stanovené nariadením Dublin III a na druhej strane spoluprácu medzi orgánmi členských štátov.

V. Úvodné pripomienky

49. Pred analýzou týchto otázok je potrebné uviesť niekoľko úvodných poznámok k predmetu a rozsahu prejednávaneho návrhu na začatie prejudiciálneho konania.¹⁴

50. Prostredníctvom svojho návrhu na začatie prejudiciálneho konania chce Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame) v podstate určiť členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podal pán X v Taliansku.

51. Vzhľadom na osobitosti právneho a skutkového rámca vo veci samej sa vnútroštátny súd pýta, či je možné domnievať sa, že Talianska republika sa skutočne stala členským štátom zodpovedným za posúdenie tejto žiadosti.

52. V prvom rade sa teda vnútroštátny súd pýta na pôsobnosť a pravidlá uplatňovania dvoch procesných ustanovení nariadenia Dublin III, o ktoré sa Holandské kráľovstvo opiera na účely prechodu zodpovednosti, a to:

- článku 23 ods. 3 tohto nariadenia, ktorého uplatnenie má *ipso iure* za následok prechod zodpovednosti z dôvodu uplynutia lehôt stanovených na predloženie dožiadania o prijatie späť (prvá prejudiciálna otázka), a
- článku 24 ods. 1 tohto nariadenia, ktorého uplatnenie má tiež za následok prechod zodpovednosti v dôsledku toho, že dožiadateľ členský štát výslovne alebo mlčky akceptoval dožiadanie o prijatie späť (prvá a šiesta prejudiciálna otázka).

53. Ak by sa Súdny dvor domnieval, že skutočne došlo *ipso iure* k prechodu zodpovednosti na základe článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III, potom sú otázky týkajúce sa výkladu článku 24 tohto nariadenia položené iba subsidiárne.

54. V druhom rade vnútroštátny súd požaduje od Súdneho dvora, aby spresnil pôsobnosť ustanovenia o práve vlastného uváženia obsiahnutého v článku 17 ods. 1 tohto nariadenia v prípade, ak je Talianska republika členským štátom zodpovedným za posúdenie danej žiadosti o medzinárodnú ochranu (šiesta prejudiciálna otázka).

55. Vnútroštátny súd sa pýta, či holandské orgány neboli povinné uplatniť toto ustanovenie, a tak posúdiť túto žiadosť, keďže Talianska republika vykonala európsky zatykač a odovzdala dotknutú osobu týmto orgánom na účely trestného stíhania, ktoré bolo vedené proti nej.

VI. Analýza

A. O prechode zodpovednosti vyplývajúcom z článku 23 nariadenia Dublin III (prvá prejudiciálna otázka)

56. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd požaduje od Súdneho dvora, aby vyložil článok 23 ods. 3 nariadenia Dublin III.

¹⁴ Vzhľadom na úvahy nachádzajúce sa najmä v bodoch 3.2 a 3.3 rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ako aj obsah šiestej prejudiciálnej otázky, som sa rozhodol zamerať sa pri prvej otázke na výklad článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III a potom sa samostatne zaoberať otázkou týkajúcou sa výkladu článku 24 tohto nariadenia.

57. Pýta sa predovšetkým, či toto ustanovenie vykladané s prihliadnutím na ciele sledované normotvorcom Únie v rámci nariadenia Dublin III¹⁵ nebráni prechodu zodpovednosti vyplývajúcej z uplynutia lehôt stanovených v článku 23 ods. 2 tohto nariadenia v prípade, keď zodpovedný členský štát v zmysle článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia posúdil žiadosti skôr podané dotknutou osobu a keď rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá druhá žiadosť, je ešte predmetom prebiehajúceho konania o opravnom prostriedku na súdoch tohto členského štátu.

58. V súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia Dublin III žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú štátnym príslušníkom tretieho štátu na území ktoréhokoľvek z členských štátov v zásade posúdi jeden členský štát, ktorý kritéria uvedené v kapitole III tohto nariadenia označia ako zodpovedný¹⁶. Okrem kritérií uvedených v kapitole III nariadenia Dublin III však kapitola VI tohto nariadenia zavádza postupy na prevzatie a prijatie späť iným členským štátom, ktoré „rovnamo ako kritériá stanovené v kapitole III uvedeného nariadenia prispievajú k určeniu zodpovedného členského štátu“.¹⁷

59. Článok 23 nariadenia Dublin III tak definuje pravidlá, ktoré sa uplatňujú na predloženie dožiadania o prijatie späť v situácii, keď je podaná nová žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, teda v žiadajúcom členskom štáte.

60. Podľa článku 23 ods. 1 tohto nariadenia, keď osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu bola zamietnutá v jednom členskom štáte, podá novú žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, môže tento iný členský štát požiadať prvý členský štát, aby prijal dotknutú osobu späť.

61. Taká osoba, ako je pán X, ktorá po tom, čo podala dve žiadosti o medzinárodnú ochranu v jednom členskom štáte, v tomto prípade v Holandsku, a to 23. marca 2011 a 4. júna 2014, ktorým nebolo vyhovené, následne odíde do iného členského štátu, v tomto prípade do Talianska, v ktorom podá novú žiadosť, a to 23. októbra 2014, skutočne patrí do pôsobnosti článku 23 nariadenia Dublin III.

62. Po otázkach a vysvetleniach požadovaných Súdny dvorom na pojednávaní sa okrem toho všetci účastníci konania zhodli na tom, že na pána X sa skutočne vzťahuje prípad uvedený v článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia.

63. V článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia normotvorca Únie stanovuje záväzné lehoty na predloženie dožiadania o prijatie späť. Toto dožiadanie treba podať čo najskôr a v každom prípade do dvoch mesiacov od získania kladného výsledku zo systému Eurodac alebo do troch mesiacov, ak sa dožiadanie príslušných orgánov zakladá na iných dôkazoch než na údajoch získaných zo systému Eurodac. Tieto lehoty majú zabezpečiť, že postup spätného prijatia sa uplatní bez neodôvodneného meškania a v každom prípade v „primeranej lehote“ od okamihu, keď štát disponuje informáciami na tento účel, a to s cieľom zabezpečiť rýchlosť vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu.¹⁸

64. V článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III, ktorého znenie treba v tomto prípade vyložiť, normotvorca Únie definuje účinky spojené s uplynutím stanovených lehôt. Podľa tohto ustanovenia, ak sa dožiadanie nepodá v stanovených lehotách, za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu je zodpovedný členský štát, v ktorom bola podaná táto žiadosť. Normotvorca neupravuje žiadnu výnimku a nepriznáva žiadny priestor na voľnú úvahu.

15 Hoci tento aspekt výslovne nevyplýva zo znenia prvej prejudiciálnej otázky, vyplýva z úvah uvedených v bode 3.2 rozhodnutia vnútroštátneho súdu.

16 Pozri rozsudok zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 56).

17 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805, bod 39, kurzívou zvýraznil generálny advokát). V rozsudku z 26. júla 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), Súdny dvor rozhodol, že „hoci ustanovenia článku 21 ods. 1 tohto nariadenia [(predloženie dožiadania o prevzatie)] majú za cieľ upraviť postup prevzatia, rovnako ako kritériá stanovené v kapitole III uvedeného nariadenia taktiež prispievajú k určeniu zodpovedného členského štátu v zmysle toho istého nariadenia“ (bod 53).

18 Pozri rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35, body 62 a 63, ako aj citovanú judikatúru).

65. Znenie tohto ustanovenia je veľmi jasné vo všetkých jazykových verziách a jednoznačne vyjadruje vôľu normotvorcu Únie, aby v prípade, keď nie sú dodržané lehoty stanovené na predloženie dožiadania, došlo k prechodu zodpovednosti.

66. Vo veci samej nie je sporné, že Talianska republika, v ktorej bola podaná tretia žiadosť, nepožiadalo Holandské kráľovstvo o prijatie pána X späť v záväzných lehotách stanovených v článku 23 ods. 2 nariadenia Dublin III. Na základe článku 23 ods. 3 tohto nariadenia teda na Taliansku republiku „*ipso iure*“ prešla zodpovednosť za posúdenie tejto novej žiadosti.¹⁹

67. Všetci účastníci konania, ktorí predložili pripomienky, okrem pána X, sa zhodujú na tom, že vzhľadom na znenie článku 23 ods. 3 uvedeného nariadenia sa Talianska republika skutočne stala členským štátom zodpovedným za posúdenie tejto žiadosti, a to bez ohľadu na to, že v Holandsku prebieha konanie o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu o zamietnutí druhej žiadosti.

68. Mohol by som súhlasiť s týmto záverom, ak by sa daná situácia skutočne vyznačovala iba tým, že v Holandsku prebieha toto konanie o opravnom prostriedku. Ako však uvidíme, nie je tomu tak. V tomto prípade existujú ďalšie okolnosti, ktoré podľa môjho názoru majú v súčasnosti za následok, že výlučne holandské orgány zodpovedajú za posúdenie tejto tretej žiadosti.

69. Doslovný výklad uplatnený na tak špecifickú situáciu, ako je situácia vo veci samej, vyvoláva viac problémov, ako ich rieši, čo sa dosť zjavne prejavuje v šiestich prejudiciálnych otázkach, ktoré vnútroštátny súd kladie Súdnemu dvoru. Vzhľadom na osobitosti veci tento doslovný výklad priznáva článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III účinky, ktoré sú úplne v rozpore so zásadami, na ktorých sa zakladá spoločný európsky azylový systém, a s cieľmi, ktoré normotvorca Únie sleduje v rámci tohto nariadenia.

70. Na zachovanie potrebného účinku nariadenia Dublin III a z dôvodov, ktoré teraz vysvetlím, preto navrhнем Súdnemu dvoru, aby urobil výnimku z automatického uplatnenia mechanizmu upraveného v článku 23 ods. 3 tohto nariadenia.

71. V súlade s článkom 67 ods. 2 a článkom 80 ZFEÚ sa spoločný európsky azylový systém, ktorého súčasťou je nariadenie Dublin III, zakladá na solidarite medzi členskými štátmi a na spravodlivom rozdelení zodpovednosti medzi nimi.²⁰ Ako vyplýva z odôvodnenia 22 tohto nariadenia, táto solidarita je „kľúčovým prvkom“ tohto systému. Musí byť navyše „skutočná a praktická“ a uplatňovať sa vo vzťahu k členským štátom, ktoré sú najviac dotknuté prílevmi žiadateľov o azyl neprímerane zatažujúcimi ich systémy.²¹

72. Tento systém sa zakladá aj na vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi, ktorá predstavuje jeden z jeho základných pilierov.

19 Pozri rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587). V bode 61 tohto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že „článok 21 ods. 1 [tretí pododsek] [nariadenia Dublin III]... stanovuje pre prípad uplynutia lehôt stanovených v dvoch pododsekoch, ktoré mu predchádzajú, automatický prechod zodpovednosti na členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, a to bez toho, aby tento prechod podmieňoval akoukoľvek reakciou dožiadaného členského štátu“.

20 V súlade s článkom 67 ods. 2 ZFEÚ Únia tvorí spoločnú politiku v oblasti azylu, ktorá sa zakladá na solidarite medzi členskými štátmi. Článok 80 ZFEÚ uvádza, že azylová politika sa spravuje zásadou solidarity a spravodlivého rozdelenia zodpovednosti medzi členskými štátmi.

21 Pozri závery Rady Európskej únie pre spravodlivosť a vnútorné veci z 8. marca 2012 o spoločnom rámci pre skutočnú a praktickú solidaritu s členskými štátmi, ktoré čelia mimoriadnemu tlaku na svoje azylové systémy spôsobenému aj zmiešanými migračnými tokmi, prijaté na jej 3151. zasadnutí.

73. Práve na základe zásady vzájomnej dôvery normotvorca Únie prijal nariadenie Dublin III, aby urýchlil posudzovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu tým, že sa žiadateľom zabezpečí meritórne posúdenie ich žiadosti iba jedným jasne určeným členským štátom. Na tento účel chce normotvorca racionalizovať posudzovanie týchto žiadostí a pritom zabrániť zahlteniu systému vyplývajúcemu z povinnosti členských štátov zaoberať sa niekoľkonásobnými žiadosťami podanými tým istým žiadateľom, zvýšiť právnu istotu pri určení štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl, a napokon zabrániť javu nazývanému „forum shopping“.²²

74. Ako vyplýva z odôvodnení 4 a 5 nariadenia Dublin III, normotvorca Únie tak má v úmysle prijať metódu určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorá má byť „jasná a uplatniteľná“, metódu, ktorá sa musí zakladať na „objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby“. Táto metóda musí predovšetkým „umožniť... rýchle určenie zodpovedného členského štátu, ...aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu“.

75. Hoci normotvorca Únie má na mysli predovšetkým kritériá určenia zodpovedného členského štátu uvedené v kapitole III nariadenia Dublin III, zároveň platí, že postupy na prevzatie a prijatie späť iným členským štátom uvedené v kapitole VI tohto nariadenia sa musia zakladať na kritériách, ktoré majú rovnaké vlastnosti nielen preto, že tieto postupy rovnako ako uvedené kritériá prispievajú k určeniu zodpovedného členského štátu,²³ ale aj preto, že sa tým istým spôsobom podieľajú na dosahovaní cieľov uvedeného nariadenia.

76. V rozsudku z 26. júla 2017, Mengesteab²⁴, sa tak Súdny dvor domnieval, pokiaľ ide o prechod zodpovednosti vyplývajúci z uplynutia lehôt stanovených na predloženie dožiadania o prevzatie (článok 21 ods. 1 tretí pododsek nariadenia Dublin III), že tento mechanizmus rozhodujúcim spôsobom prispieva k dosiahnutiu cieľa rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu, a to tým, že v prípade zdržania v priebehu postupu prevzatia zaručuje, že posúdenie žiadosti sa uskutoční v členskom štáte, v ktorom bola táto žiadosť podaná, s cieľom ďalej neodkladať toto posudzovanie prijímaním a vykonávaním rozhodnutia o odovzdaní.²⁵

77. Túto analýzu možno v zásade uplatniť v prejednávanej veci z dôvodu rovnakého mechanizmu zavedeného v článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III. Ako však preukážem, v prvom rade, okolnosti prejednávanej veci sú také, že prechod zodpovednosti nielenže ani zďaleka neprispieva k rýchlosti postupu, ale zbavuje ho aj racionality, objektivity a spravodlivosti, ktoré normotvorca Únie požadoval v rámci tohto nariadenia.

78. Po prvé prechod zodpovednosti vyžadovaný podľa článku 23 ods. 3 tohto nariadenia sa rovná určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti, ktoré pôsobí ako trest. Hneď ako členský štát nedodrží lehoty stanovené v tomto ustanovení, je prechod zodpovednosti automatický a dochádza k nemu bez ohľadu na okolnosti veci a ľudské a materiálne dôsledky, ktoré so sebou prináša. Ako som uviedol, normotvorca Únie neupravil žiadnu výnimku a nenechal príslušným orgánom žiadny priestor na voľnú úvahu.

²² Pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. decembra 2013, Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, bod 53 a citovanú judikatúru).

²³ Pozri bod 58 vyššie.

²⁴ C-670/16, EU:C:2017:587.

²⁵ Ibidem (bod 54). Pozri rovnako analogicky rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35), v ktorom Súdny dvor preberá túto judikatúru pri výklade článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III.

79. V prejednávanej veci tak zo spisu jasne vyplýva, že prechod zodpovednosti vyžadovaný podľa článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III je skôr trestom pre Taliansku republiku za to, že nedodržala formálne pravidlo, teda procesné pravidlo upravené v článku 23 ods. 2 tohto nariadenia,²⁶ ako odpoveďou na skutočnú „právnú potrebu“, keďže žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná v Taliansku, aj keď možno mať proti tomu výhrady, je iba špekuláciou.²⁷

80. Po druhé automatické uplatnenie tohto mechanizmu neumožňuje zohľadniť skutočnosť, že prechod zodpovednosti v posudzovanom prípade sa týka posúdenia žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorá ak nie je identická, prinajmenšom úzko súvisí s dvomi predchádzajúcimi žiadosťami, ktoré podal pán X v Holandsku. Tieto žiadosti majú rovnaký predmet, a to poskytnutie medzinárodnej ochrany, rovnaký dôvod, a to prípadnú existenciu rizika prenasledovania z náboženských dôvodov, a sú podané tým istým účastníkom konania, a to pánom X.²⁸

81. Po tretie automatické uplatnenie tohto mechanizmu neumožňuje zohľadniť ani skutočnosť, že Holandské kráľovstvo v plnom rozsahu uznalo, že má právomoc na posúdenie dvoch predchádzajúcich žiadostí podaných dotknutou osobou na základe hmotnoprávneho kritéria uvedeného v článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin III, teda kritéria prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu.

82. Okrem toho, ako to potvrdzuje dĺžka posudzovania prvej žiadosti, ako aj viacero listín pripojených k vnútroštátnemu spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, prvé dve žiadosti o medzinárodnú ochranu boli pozorne preskúmané administratívnymi a súdnymi orgánmi tohto členského štátu a viedli k prijatiu dvoch právoplatných zamietavých rozhodnutí.

83. V deň, keď pán X podal svoju tretiu žiadosť v Taliansku, tak už existovalo právoplatné rozhodnutie o zamietnutí prvej žiadosti z 5. septembra 2011 a rozsudok, ktorý vyhlásilo Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo), mal právnu silu rozhodnutej veci. Rozhodnutie o zamietnutí druhej žiadosti z 11. júna 2014 bolo tiež právoplatné, keďže prejednávaný opravný prostriedok podaný na tento súd nemal odkladný účinok.²⁹

84. Za týchto okolností, ak cieľom sledovaným normotvorcom Únie je skutočne racionalizovať a zrýchliť posudzovanie žiadostí o azyl prostredníctvom objektívneho určenia zodpovedného členského štátu, potom sa mi vzhľadom na účasť holandských orgánov na posudzovaní žiadostí dotknutej osoby o azyl zdá dosť zjavné, že tieto orgány sú naďalej v najlepšej pozícii na posúdenie tretej žiadosti. Na rozdiel od situácie vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab³⁰, v tomto prípade prechod zodpovednosti, okrem ľudských dôsledkov a finančných nákladov, ktoré so sebou prináša, neprispieje ani k rýchlosti postupu, ani k riadnej správe vecí verejných vo všeobecnosti. Keďže

26 Nie je totiž sporné, že Talianska republika opomenula predložiť dožiadanie o prijatie späť Holandskému kráľovstvu v lehotách stanovených v článku 23 ods. 2 nariadenia Dublin III, takže Holandsko sa domnievalo, že Taliansko sa stalo zodpovedným členským štátom. Navyše je tiež isté, že Talianska republika neodpovedala v lehote dvoch týždňov, t. j. v lehote stanovenej v článku 25 ods. 2 tohto nariadenia, na dožiadanie o prijatie späť, ktoré jej zaslalo Holandské kráľovstvo, takže platí, že implicitne akceptovala toto dožiadanie.

27 Pán X v súčasnosti namieta voči svojmu odovzdaniu do tohto členského štátu. Ako potvrdil jeho zástupca na pojednávaní, pán X podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v Taliansku preto, aby získal prostriedky na živobytie. Podľa môjho názoru nie je vylúčené, že podanie tejto žiadosti malo za cieľ zabrániť výkonu európskeho zatykača.

28 Napriek časovému rozstupu medzi týmito žiadosťami si nemyslím, že žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná v Taliansku sa v porovnaní s prvými dvomi žiadosťami posúdenými v Holandsku zakladá na nových skutočnostiach alebo dôkazoch. Po prvé krátkosť posúdenia druhej žiadosti holandskými orgánmi preukazuje, že neexistovala žiadna nová skutočnosť, ktorá by mohla zvrátiť zamietavé rozhodnutie prijaté vo vzťahu k prvej žiadosti. Na pojednávaní zástupca pána X okrem toho potvrdil, že táto druhá žiadosť bola odôvodnená iba politickou zmenou v Holandsku. Po druhé ťažko si predstaviť, že skutočnosti a dôkazy, na ktorých sa zakladá tretia žiadosť podaná 23. októbra 2014, sa podstatne zmenili od 7. júla 2014, keď Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame) rozhodol o zamietnutí druhej žiadosti.

29 Ako Súdny dvor rozhodol v rozsudku z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35), „vzhľadom na neexistenciu odkladného účinku priznaného podaniu tohto opravného prostriedku [na vnútroštátny súd], toto rozhodnutie [, ktorým bola zamietnutá žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná počas prvého pobytu na území dotknutého členského štátu] sa musí považovať za také, ktoré vyvoláva svoje účinky, ako vyplývajú [z nariadenia Dublin III], a teda za rozhodnutie, ktorým sa končí správne konanie začaté v nadväznosti na podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu“ (bod 50).

30 C-670/16, EU:C:2017:587.

totiž ešte stále existuje systém vnútroštátnych azylov, budú talianske orgány povinné vykonať rovnako dôkladné posúdenie, ako paralelne vykonali holandské orgány, aby na jednej strane zistili skutkový stav a posúdili dôkaznú hodnotu listín predložených dotknutou osobou so všetkou komplexnosťou, ktorú to znamená v rámci žiadostí o azyl, a na druhej strane posúdili žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú osobou, ktorú nikdy nevideli a s ktorou nikdy nehovorili. Ak by bol žiadateľ zraniteľnou osobou a nachádzal sa v situácii núdze, skutočne by takýto prechod zodpovednosti, aký so sebou prináša nové posúdenie žiadosti, rešpektoval jeho práva?

85. Navyše pri prechode zodpovednosti za posúdenie tejto tretej žiadosti na talianske orgány vzniká riziko, že tieto orgány prijmu iné rozhodnutie, než prijali ich holandskí kolegovia pri posúdení prvých dvoch žiadostí, hoci tieto žiadosti ako celok spolu úzko súvisia, ba dokonca sú identické. Hoci takáto situácia znásobuje šance žiadateľa o azyl na získanie kladného rozhodnutia, ohrozuje koherenciu a jednotu sledovanú v rámci európskeho azylového systému, ktorý má byť spoločným, a vyvoláva zvýšené riziko „*asylum shopping*“, ktorému chce dublinský systém zabrániť. Rovnako to otvára cestu k tomu, aby každý nový členský štát, ktorý má právomoc na posúdenie novej žiadosti o medzinárodnú ochranu, plnil úlohu „odvolacieho súdu“ voči predtým zodpovednému členskému štátu.

86. Po štvrté automatické uplatnenie tohto mechanizmu neumožňuje zohľadniť ani súdne konania prebiehajúce v Holandsku, a to konanie správnej povahy prebiehajúce na Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo), ako aj trestné konanie začaté v nadväznosti na údajné spáchanie trestného činu.

87. Hoci k prechodu zodpovednosti dochádza v záväzných a striktných lehotách, neplatí to pre prebiehajúce súdne konania.

88. Je pravda, že správne konanie týkajúce sa posúdenia druhej žiadosti je ukončené. Napriek tomu začaté súdne konanie o opravnom prostriedku môže viesť k zmene prijatého správneho rozhodnutia, keďže prvostupňový súd môže vykonať preskúmanie tak skutkového stavu, ako aj otázok právnej povahy v plnom rozsahu a *ex nunc*³¹ a súd v poslednom stupni môže vyhovieť kasačnému opravnému prostriedku. Existuje teda riziko, že súd konajúci ako prvý v žiadajúcom členskom štáte zmení rozhodnutie, ktorým bola pôvodne zamietnutá žiadosť o medzinárodnú ochranu, v dôsledku čoho nebude mať prechod zodpovednosti žiadny zmysel a nebude na ňom existovať žiadny záujem.

89. V každom prípade tento skutkový stav pripomína situáciu, keď v Európskej únii existuje prekážka začatej veci a vzhľadom na úzku súvislosť, alebo dokonca identickosť žiadostí o medzinárodnú ochranu, ktoré podal pán X v Holandsku a v Taliansku, si myslím, že v tejto situácii nemôže byť súčasne daná právomoc žiadneho súdu iného členského štátu.

90. Pokiaľ ide teraz o trestné stíhanie začaté proti žiadateľovi o azyl, okrem najjednoduchších a najzrejmějších prípadov je mimoriadne ťažké predvídať, ako bude rozhodnuté o veci a o dotknutej osobe, takže automatické uplatnenie mechanizmu prechodu zodpovednosti, ktoré skôr alebo neskôr sprevádza odovzdanie dotknutej osoby, sa mi v tomto prípade tiež javí nevhodné. Hoci v prejednávanej veci bolo trestné stíhanie zastavené, za iných okolností môže viesť k predloženiu veci vyšetrovaciemu súdu alebo rozhodovaciemu zloženiu a prípadne k odsúdeniu žiadateľa.

91. Priorita trestného konania teda môže mať za následok paralyzovanie posudzovania novo podanej žiadosti o medzinárodnú ochranu.

92. Ako potom v rámci posúdenia, ktoré má byť racionálne a objektívne, nezohľadniť toto trestné stíhanie a rovnako ako vo veci samej nezohľadniť európsky zatykač vyžadujúci od talianskych orgánov odovzdanie dotknutej osoby?

31 Pozri článok 46 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60).

93. Hoci, ako uvidíme, vydanie európskeho zatykača proti žiadateľovi o azyl členským štátom samo osebe nepredstavuje prekážku postupu prijatia späť, keďže v tomto prípade sa táto okolnosť spája s toľko inými okolnosťami, zjavne zasahuje do obvyklého priebehu postupov upravených nariadením Dublin III.

94. Pán X podal svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu v Taliansku 23. októbra 2014, teda iba niekoľko dní po tom, čo bol proti nemu vydaný európsky zatykač. Podanie tejto žiadosti nebolo prekážkou výkonu európskeho zatykača.³² Ako spresnil zástupca pána X na pojednávaní, talianske orgány tak pristúpili k zatknutiu pána X začiatkom decembra 2014, teda niekoľko týždňov po podaní jeho žiadosti o azyl, a následne ho umiestnili do väzby na dobu približne dvoch mesiacov na účely jeho odovzdania holandským orgánom, ku ktorému došlo 30. januára 2015. Hoci je teda talianskym orgánom vytýkané, že nepredložili Holandskému kráľovstvu dožiadanie o prijatie pána X späť, treba napriek tomu uviesť, že v tom istom čase tieto orgány vykonávali európsky zatykač tým, že ho odovzdali holandským orgánom.

95. Má za takých okolností, ako sú okolnosti vo veci, zmysel prechod zodpovednosti za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu na Taliansko, keď tento štát takmer súčasne odovzdal dotknutú osobu holandským orgánom na účely trestného stíhania³³?

96. Žiadne ustanovenie nariadenia Dublin III neumožňuje vyriešiť túto otázku. Umožňujú to iba rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a sledovanie cieľov, ktoré si kladie normotvorca Únie v rámci vytvorenia spoločného európskeho azylového systému.

97. Pripomínam ľudskú dôstojnosť, pretože ak by sa táto vec netýkala žiadateľa o azyl, mohla by pripomínať pingpong.

98. Vzhľadom na tieto okolnosti uvedené v prvom rade a vzhľadom na početnosť a spleť konaní správnej a súdnej povahy, ktoré sa týkajú dotknutej osoby v Holandsku, sa domnievam, že objektivita, ktorou sa musí vyznačovať postup určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, a rýchlosť, ktorú treba dodržať v rámci tohto posúdenia, vyžadujú, aby novú žiadosť, ktorú podal pán X, posúdili orgány, ktoré sú na to v najlepšej pozícii, teda holandské orgány, ktorých najvyššie správne orgány už uznali, že majú plnú právomoc na základe hmotnoprávneho kritéria stanoveného v nariadení Dublin III, a nie orgány, ktoré porušili svoje povinnosti tým, že nepodali dožiadanie o prijatie späť v stanovených lehotách.³⁴

99. V druhom rade je automatické uplatnenie tohto prechodu zodpovednosti ťažko zlučiteľné so zásadami lojálnej spolupráce a solidarity medzi členskými štátmi, na ktorých sa zakladá spoločný európsky azylový systém, ako aj nariadenie Dublin III.

32 Medzi dôvodmi nevykonania európskeho zatykača vymenovanými v článku 3 a 4 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mím. vyd. 19/006, s. 34) sa nenachádza existencia žiadosti o azyl, ani žiadosti o priznanie postavenia utečenca alebo poskytnutie subsidiárnej ochrany [pozri rozsudok z 21. októbra 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 43)].

33 Ku dňu, keď Holandské kráľovstvo predložilo Talianskej republike dožiadanie o prijatie späť, toto stíhanie ešte nebolo zastavené.

34 Okrem toho si možno klásť otázku, či sa takéto porušenie povinnosti nemá chápať inak, predovšetkým zo strany Komisie, ktorá zjavne zohľadňuje migračný tlak vyvíjaný na talianske orgány a špecifické mechanizmy, ktoré boli zavedené, ako napríklad mechanizmus premiestnenia. V reakcii na krízovú situáciu v Taliansku Rada prijala dve rozhodnutia v oblasti premiestňovania, ktoré sa uplatňovali až do septembra 2017, a to rozhodnutie Rady (EÚ) 2015/1523 zo 14. septembra 2015 o zavedení dočasných opatrení v oblasti medzinárodnej ochrany v prospech Talianska a Grécka (Ú. v. EÚ L 239, 2015, s. 146), a rozhodnutie Rady (EÚ) 2015/1601 z 22. septembra 2015 o zavedení dočasných opatrení v oblasti medzinárodnej ochrany v prospech Talianska a Grécka (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 80).

100. V roku 2014 totiž príslušné orgány členských štátov nemohli ignorovať, že masívny prílev migrantov na talianske pobrežie vystavoval zvýšenému tlaku azylové orgány tohto členského štátu, čo sa prejavilo štrukturálnymi omeškami a malo za následok najmä spomalenie reakčného času a predĺženie času odpovede tohto štátu na dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť. Treba uznať, že automatický prechod tejto zodpovednosti z dôvodu porušenia stanovených lehôt má ďaleko od požadovanej „skutočnej a praktickej“ solidarity.³⁵

101. Vzhľadom na všetky tieto úvahy si myslím, že aby bol zachovaný potrebný účinok nariadenia Dublin III, je pri posúdení tretej žiadosti potrebné odchyliť sa od doslovného uplatnenia znenia článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III a prechodu zodpovednosti, ktorý z neho vyplýva.

102. V takom prípade, ako existuje vo veci samej, s cieľom zachovať potrebný účinok uvedeného nariadenia a predovšetkým racionalizovať posudzovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu, navrhujem uplatniť zásadu vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí.

103. Je známe, že táto zásada je základným kameňom priestoru bezpečnosti a spravodlivosti,³⁶ ktorého súčasťou je azylová politika.³⁷

104. Uvedená zásada sa uplatňuje v rámci postupov zavedených v článkoch 23 a 24 nariadenia Dublin III v prípade, keď sa členský štát rozhodne požiadať o prijatie späť vo vzťahu k žiadateľovi o medzinárodnú ochranu, ktorému už iný členský štát právoplatným rozhodnutím odmietol udeliť azyl.

105. Podľa článku 23 ods. 1 tohto nariadenia platí, že keď osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu bola zamietnutá právoplatným rozhodnutím v členskom štáte, podá novú žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, môže tento iný členský štát požiadať prvý členský štát, aby prijal túto osobu späť.

106. V súlade s článkom 24 ods. 4 nariadenia Dublin III, keď sa osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu bola zamietnutá právoplatným rozhodnutím v členskom štáte, zdržiava na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt, tento iný členský štát môže buď dožiadať prvý členský štát, aby prijal dotknutú osobu späť, alebo začať konanie o návrate v súlade so smernicou 2008/115.

107. V súčasnosti sa teda členské štáty zhodujú na uznávaní rozhodnutí o azyle vydaných inými členskými štátmi v prípade, keď sú tieto rozhodnutia negatívne.

108. V tomto prípade v čase, keď pán X 23. októbra 2014 podal talianskym orgánom tretiu žiadosť, už holandské orgány mali 27. júna 2013 rozhodnutie s právnou silou rozhodnutej veci, ktorým zamietli prvú žiadosť. Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame) rovnako rozsudkom zo 7. júla 2014 zamietol opravný prostriedok, ktorý pán X podal proti rozhodnutiu o zamietnutí druhej žiadosti.

³⁵ Navyše členské štáty by nemali mať možnosť využívať omeškanie iných členských štátov vystavených silnému migračnému tlaku pri závere o prechode zodpovednosti.

³⁶ Pozri bod 3.1. Oznámenia Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a výboru regiónov, Otvorená a bezpečná Európa: premeniť víziu na skutočnosť [COM(2014) 154 final], nazvaný „Konsolidácia spoločného európskeho azylového systému (CEAS)“, v ktorom sa uvádza, že: „v súlade s cieľom Zmluvy, ktorý sa týka vytvorenia jednotného statusu platného v celej Európskej únii, by sa mali vypracovať nové pravidlá pre vzájomné uznávanie rozhodnutí o udelení azylu medzi členskými štátmi, ako aj rámec pre prevod ochrany osôb. Znížili by sa tým prekážky pohybu v rámci EÚ a uľahčil by sa prenos výhod súvisiacich s ochranou cez vnútorné hranice“ (s. 8). Pozri rovnako správu Európskeho parlamentu z 9. januára 2015, nazvanú „New Approaches, Alternative Avenues and Means of Access to Asylum Procedures for Persons Seeking International Protection“, ktorá preberá citované pasáže (s. 58).

³⁷ Zásada vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí sa uplatňuje aj v oblasti vyhostenia. Pozri v tejto súvislosti smernicu Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín (Ú. v. ES L 149, 2001, s. 34; Mim. vyd. 19/004, s. 107), ako aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, 2008, s. 98).

109. Od okamihu, keď holandské orgány uznali, že majú právomoc na rozhodnutie o žiadostiach o medzinárodnú ochranu podaných dotknutou osobou, a to na základe hmotnoprávneho kritéria, ako aj prijali vo vzťahu k prvej žiadosti právoplatné rozhodnutie, ktoré v dôsledku rozsudku vydaného najvyšším správny súdom nadobudlo silu rozhodnutej veci, toto musí viesť k rýchlemu ukončeniu posudzovania každej novej žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej dotknutou osobou v inom členskom štáte, ktorá sa nezakladá na nových dôkazoch alebo skutočnostiach. Na základe uplatnenia zásady vzájomného uznávania musí tento iný členský štát zohľadniť silu rozhodnutej veci, ktorá sa vzťahuje na vyhlásené rozsudky, čo *ipso facto* spôsobuje neprípustnosť každej novej žiadosti v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32.

110. Pripomínam, že podľa tohto ustanovenia členský štát môže považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, ak žiadosť predstavuje následnú žiadosť, v ktorej sa neobjavili, ani neboli žiadateľom predložené žiadne nové dôkazy alebo skutočnosti. Ako som už zdôraznil, myslím si, že vo veci samej je to tak. Bude však povinnosťou príslušných orgánov, aby sa o tom ubezpečili.

111. V dôsledku výmeny informácií zavedenej v rámci nariadenia Dublin III je tento mechanizmus dokonale realizovateľný, keďže štát dožiadaný o prijatie žiadateľa späť disponuje v súlade s povinnosťami uvedenými v článku 24 ods. 5 tohto nariadenia, alebo môže disponovať na základe žiadosti podľa článku 34 tohto nariadenia, všetkými užitočnými informáciami o existencii konania o skoršej žiadosti o medzinárodnú ochranu (dátum a miesto podania skoršej žiadosti o medzinárodnú ochranu, stav konania, obsah a dátum prijatého rozhodnutia).³⁸

112. Uplatnenie zásady vzájomného uznávania umožňuje v tomto prípade racionálnejšie, efektívnejšie a koherentnejšie fungovanie spoločného európskeho azylového systému, keďže hneď ako je zistená zodpovednosť členského štátu za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, zostáva táto zodpovednosť stabilne zachovaná, čo umožňuje zabezpečiť rýchlosť konania, zabrániť existencii odporujúcich si rozhodnutí a obmedziť sekundárne presuny žiadateľa z dôvodu prechodu zodpovednosti.

113. Toto riešenie v skutočnosti iba anticipuje návrhy Komisie týkajúce sa reformy dublinského systému.³⁹ V rámci svojho návrhu nariadenia, ktorým sa mení nariadenie Dublin III, totiž Komisia navrhuje zaviesť pravidlo, podľa ktorého hneď ako členský štát posúdil žiadosť o medzinárodnú ochranu ako zodpovedný členský štát, musí zostať zodpovedným aj za posúdenie neskorších žiadostí podaných dotknutou osobou bez ohľadu na to, či táto osoba opustila územie členských štátov alebo z neho bola vyhostená.⁴⁰ Za posúdenie žiadosti teda je a zostáva zodpovedný jediný členský štát a kritéria zodpovednosti sa uplatňujú iba jedenkrát. Okrem toho Komisia navrhuje zaviesť pravidlo, podľa ktorého už uplynutie lehôt nepovedie k prechodu zodpovednosti.

114. Ak by tieto návrhy boli prijaté, návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadaajúci v Amsterdame), by stratil svoj význam.

115. Vzhľadom na všetky tieto úvahy a s prihliadnutím na osobitné okolnosti vo veci samej si myslím, že treba upustiť od uplatnenia článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III a prechodu zodpovednosti, ktorý z neho vyplýva, pokiaľ ide o posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podala dotknutá osoba v Taliansku, keďže zbavujú postup určenia zodpovedného členského štátu racionality, objektivity, spravodlivosti, ako aj rýchlosti požadovanými v rámci tohto nariadenia a nie sú zlučiteľné so zásadami lojálnej spolupráce a solidarity medzi členskými štátmi, na ktorých sa zakladá spoločný európsky azylový systém.

38 Prípady, v ktorých môže členský štát odmietnuť toto oznámenie informácií, sú obmedzené a taxatívne vypočítané v článku 34 ods. 3 nariadenia Dublin III (ochrana základných záujmov štátu alebo ochrana slobôd a základných práv dotknutej osoby alebo iných).

39 Pozri poznámku pod čiarou 7 vyššie.

40 Pozri odôvodnenie 25, ako aj článok 3 ods. 5 a článok 20 návrhu nariadenia.

B. O zákonnosti dožiadania o prijatie späť zaslaného Taliansku holandskými orgánmi na základe článku 24 nariadenia Dublin III (prvá a šiesta prejudiciálna otázka)

116. Vnútroštátny súd sa ďalej pýta na zákonnosť dožiadania o prijatie späť predloženého holandskými orgánmi ich talianskym kolegom na základe článku 24 nariadenia Dublin III (predloženie dožiadania, keď v žiadajúcom členskom štáte nebola podaná žiadna nová žiadosť).

117. Situácia pána X tentoraz patrí do pôsobnosti článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia Dublin III. Toto ustanovenie sa vzťahuje na osobu, ktorá jednak podala žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá je práve v procese posudzovania, a jednak buď podala žiadosť v inom členskom štáte, alebo sa nachádza bez povolenia na pobyt na území iného členského štátu.

118. Taká osoba, ako pán X, ktorá sa po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu v jednom členskom štáte, konkrétne v tomto prípade v Taliansku, protiprávne vráti na územie iného členského štátu, konkrétne do Holandska, pričom tam nepodá novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, skutočne patrí do pôsobnosti článku 24 nariadenia Dublin III.

119. Uskutočnenie postupu prijatia späť začatého na základe článku 24 ods. 1 tohto nariadenia je na uvážení členských štátov, ako to vyplýva z výrazu „môže požiadať“, ktorý normotvorca Únie použil v tomto ustanovení, a má za cieľ zabezpečiť prechod zodpovednosti za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu.

120. Otázka, ktorú kladie vnútroštátny súd, teda vzniká v prípade, ak by Súdny dvor vylúčil prechod zodpovednosti vyplývajúci z uplatnenia článku 23 ods. 3 nariadenia Dublin III.

121. Vnútroštátny súd v tomto prípade predovšetkým žiada, aby Súdny dvor spresnil podrobné pravidlá uplatnenia článku 24 ods. 1 tohto nariadenia.

122. Vnútroštátny súd sa teda pýta, či toto ustanovenie bráni predloženiu dožiadania o prijatie späť vtedy, keď v žiadajúcom členskom štáte, ktorý bol zodpovedný za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu, ktoré predtým podala dotknutá osoba, a pokiaľ okrem toho prebieha konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým bola jedna z týchto žiadostí zamietnutá a keď tento štát ešte aj vydal európsky zatykač na účely trestného stíhania proti dotknutej osobe, ktorý vyžaduje od dožiadaného členského štátu, aby túto osobou odovzdal.

123. Žiadna z týchto okolností zohľadnená jednotlivo sama osebe nebráni predloženiu dožiadania o prijatie späť. Tieto okolnosti preskúmam postupne.

1. Žiadajúci členský štát bol zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu predtým podanej dotknutou osobou

124. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 24 ods. 1 nariadenia Dublin III nebráni predloženiu dožiadania o prijatie späť vtedy, keď bol žiadajúci členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú predtým podala dotknutá osoba.

125. V nedávnom rozsudku vyhlásenom po ukončení písomnej časti konania vo veci, ktorej sa týkajú tieto návrhy, totiž Súdny dvor rozhodol, že postup upravený v článku 24 nariadenia Dublin III sa môže uplatniť na osobu, ktorá „pri svojom prvom pobyte na území [žiadajúceho členského štátu] už podala žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá bola zamietnutá v rámci konania stanoveného v článku 26 ods. 1 tohto nariadenia“.⁴¹ Podľa Súdneho dvora platí, že keďže táto žiadosť už nie je predmetom posudzovania v tomto členskom štáte, túto osobu nemožno považovať za osobu, ktorá

⁴¹ Pozri rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35, bod 48, kurzívou zvýraznil generálny advokát).

podala novú žiadosť o medzinárodnú ochranu.⁴² Treba uviesť, že tento výklad článku 24 ods. 1 tohto nariadenia sa vzťahuje na takú situáciu, ako je situácia vo veci, v ktorej bola v žiadajúcom členskom štáte podaná a posúdená predchádzajúca žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná dotknutou osobou, a tento štát ju zamietol.

2. V žiadajúcom členskom štáte ešte prebieha konanie o opravnom prostriedku

126. Súdny dvor rovnako rozhodol, že skutočnosť, že rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná počas prvého pobytu na území žiadajúceho členského štátu, je ešte predmetom prebiehajúceho konania o opravnom prostriedku na jednom z jeho súdov, nevylučuje uplatnenie článku 24 nariadenia Dublin III, „keďže vzhľadom na neexistenciu odkladného účinku priznaného podaniu tohto opravného prostriedku, toto rozhodnutie sa musí považovať za také, ktoré vyvoláva svoje účinky, ako vyplývajú z tohto nariadenia, a teda za rozhodnutie, ktorým sa končí správne konanie začaté v nadväznosti na podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu“.⁴³

127. Tento výklad článku 24 uvedeného nariadenia sa teda tým skôr uplatní v takej situácii ako v tejto veci, keďže konanie o opravnom prostriedku podanom proti zamietavému rozhodnutiu z 11. júna 2014 nemá odkladný účinok.

3. Žiadajúci členský štát vydal európsky zatykač

128. Teraz treba preskúmať otázku, či článok 24 ods. 1 nariadenia Dublin III bráni predloženiu dožiadania o prijatie späť vtedy, keď žiadajúci členský štát vydal proti žiadateľovi o azyl európsky zatykač, ktorý vyžaduje od dožiadateľného členského štátu, aby žiadateľa odovzdal.

129. Súdny dvor ešte nerozhodoval o tejto otázke a žiadne ustanovenie nariadenia Dublin III neuvažuje o tejto situácii.

130. *A priori* sa zdá, že vydanie európskeho zatykača proti žiadateľovi o azyl členským štátom nebráni tomu, aby tento členský štát predložil dožiadanie o prijatie tohto žiadateľa späť.

131. Správne konanie, v ktorom sa posudzuje žiadosť o medzinárodnú ochranu, a trestné konanie začaté proti žiadateľovi o azyl predstavujú dve odlišné konania a na prvý pohľad nič nebráni tomu, aby sa členský štát, ktorý vydal európsky zatykač, po výkone svojho suverénneho práva stíhať osobu, ktorá spáchala trestný čin jeho území, obrátil na členský štát, ktorý považuje za zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podala dotknutá osoba.

132. Je však zbytočné domnievať sa, že vydanie európskeho zatykača nijako nenaruší postup prijatia žiadateľa o azyl späť iným členským štátom.

133. Postup prijatia späť uvedený v článku 24 nariadenia Dublin III sa totiž musí uskutočniť v prísnych lehotách, ktoré sa podľa môjho názoru ťažko zlučujú s povahou trestného stíhania (v prípade európskeho zatykača vydaného na účely trestného stíhania) alebo s dĺžkou trestu odňatia slobody (v prípade európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu).

134. Po prvé v súlade s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia treba dožiadanie o prijatie späť týkajúce sa osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia podať čo najskôr a v každom prípade do dvoch mesiacov od získania kladného výsledku porovnávania zo systému Eurodac alebo do troch mesiacov, ak sa dožiadanie zakladá na iných dôkazných prostriedkoch. Tieto lehoty sú záväzné.

⁴² Pozri rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35, bod 49).

⁴³ Pozri rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35, bod 50).

135. Po druhé podľa článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III, v prípade akceptovania dožiadania, sa odovzdanie dotknutej osoby musí uskutočniť, hneď ako je to možné, a v každom prípade do šiestich mesiacov od akceptovania tohto dožiadania,⁴⁴ pričom táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok z dôvodu uväznenia dotknutej osoby. Ak sa odovzdanie neuskutočnilo v lehote jedného roka, je zodpovedný členský štát zbavený svojej povinnosti prijať dotknutú osobu späť.

136. Keď teda členský štát vydá európsky zatykač proti žiadateľovi o medzinárodnú ochranu, môže po odovzdaní dotknutej osoby predložiť dožiadanie o jej prijatie späť členskému štátu, ktorý považuje za zodpovedný za posúdenie jej žiadosti, pod podmienkou, že dožiadanie podá v lehotách stanovených v článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III a že v prípade akceptovania dožiadania dožiadateľom členským štátom sa odovzdanie uskutoční v lehotách uvedených v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia.

137. V prípade, keď je európsky zatykač vydaný na účely trestného stíhania, je dosť ťažké predstaviť si, do akej miery bude možné rešpektovať tieto podmienky okrem prípadu, keď tak ako v prejednávanej veci dôjde k rýchlemu zastaveniu trestného stíhania.

138. V prípade, keď je európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody, je naopak dosť zjavné, že predloženie dožiadania o prijatie späť bude mať zmysel iba vtedy, keď je trest uložený na krátku dobu.

139. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa preto domnievam, že vydanie európskeho zatykača samo osebe nebráni predloženiu dožiadania o prijatie späť, ak sú rešpektované lehoty uvedené v článku 24 ods. 2 a v článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III.

140. Podľa môjho názoru platí toto posúdenie aj v takom prípade, ako je tento, v ktorom členský štát vykonávajúci európsky zatykač, ktorý odovzdá dotknutú osobu orgánom vydávajúceho členského štátu, je zároveň členským štátom dožiadateľom týmto štátom o prijatie dotknutej osoby späť.

141. Na záver tejto analýzy si teda myslím, že žiadna z okolností uvádzaných vnútroštátnym súdom, zohľadňovaná jednotlivo, sama osebe nebráni predloženiu dožiadania o prijatie späť.

142. Naopak, tieto okolnosti, zohľadňované v súhrne, predstavujú podľa môjho názoru veľkú prekážku takéhoto postupu prijatia späť.

143. Z dôvodov, ktoré sú totožné s tými, ktoré som uviedol v bodoch 71 až 98 vyššie, si totiž myslím, že v situácii, keď príslušné orgány žiadajúceho členského štátu po prvé boli zodpovedné za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu podaných žiadateľom počas prvého pobytu na území tohto štátu, po druhé rozhodujú v ešte prebiehajúcim konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým bola jedna z týchto žiadostí zamietnutá, a po tretie vydali európsky zatykač proti žiadateľovi vyžadujúci od členského štátu dožiadateľného o prijatie späť, na území ktorého sa žiadateľ nachádza, aby žiadateľa odovzdal, postup prijatia späť začatý na základe článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III zjavuje postup určenia zodpovedného členského štátu racionality, objektivity, spravodlivosti, ako aj rýchlosti, ktoré sú požadované v rámci tohto nariadenia, a nie je zlučiteľný so zásadami lojálnej spolupráce a solidarity medzi členskými štátmi, na ktorých sa zakladá spoločný európsky azylový systém.

⁴⁴ Alebo od konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia odkladný účinok.

C. O rozsahu povinností zodpovedného členského štátu podľa článku 18 ods. 2 nariadenia Dublin III (druhá a tretia prejudiciálna otázka)

144. Svojou druhou a treťou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd žiada od Súdneho dvora, aby spresnil povinnosti, ktoré má žiadajúci členský štát, pokiaľ ide o posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré zodpovedá v prípade, keď tento štát predloží v zmysle článku 24 nariadenia Dublin III dožiadanie o prijatie žiadateľa späť.

145. Vnútroštátny súd sa predovšetkým pýta Súdneho dvora na to, či okamžite po podaní dožiadania o prijatie späť je žiadajúci členský štát povinný podľa článku 18 ods. 2 nariadenia Dublin III prerušiť ešte prebiehajúce posudzovanie uvedenej žiadosti a po uplynutí lehoty stanovenej v článku 24 tohto nariadenia ho ukončiť tým, že zruší alebo zmení rozhodnutie, ktorým príslušný vnútroštátny orgán zamietol túto žiadosť.

146. Vnútroštátny súd sa prípadne pýta Súdneho dvora, či takéto nesplnenie povinnosti môže brániť prijatiu žiadateľa späť dožiadaným členským štátom.

147. Je isté, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa výkladu článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III môže členský štát skutočne začať postup prijatia späť týkajúci sa žiadateľa o azyl aj v prípade, keď na jeho súdoch prebieha konanie o opravnom prostriedku v rámci posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré ešte zodpovedá.⁴⁵

148. Vnútroštátny súd sa teda pýta na povahu povinností, ktoré má žiadajúci členský štát, pokiaľ ide o prebiehajúce posudzovanie tejto žiadosti.

149. Preskúmanie tejto otázky nastoľuje prvý problém týkajúci sa lehoty, na ktorú odkazuje vnútroštátny súd. Bez vysvetlenia v rozhodnutí vnútroštátneho súdu predpokladám, že ide o dvojmesačnú lehotu uvedenú v článku 24 ods. 2 prvom pododseku nariadenia Dublin III,⁴⁶ keďže Holandské kráľovstvo v tomto prípade podalo svoje dožiadanie o prijatie späť na základe kladného výsledku vyhľadávania v systéme Eurodac.

150. Myslím si však, že táto lehota nie je v tomto prípade relevantná. Vnútroštátny súd sa totiž pýta na povinnosti, ktoré má žiadajúci členský štát „okamžite po podaní dožiadania o prijatie späť“.⁴⁷ Lehota uvedená v článku 24 ods. 2 prvom pododseku nariadenia Dublin III je však konečnou lehotou, v ktorej sa musí toto dožiadanie podať.

151. Preskúmanie tejto otázky nastoľuje aj druhý problém. Povinnosti, ktoré má žiadajúci členský štát pri posudzovaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré zodpovedá, totiž nemožno preskúmať z hľadiska osobitných ustanovení obsiahnutých v článku 18 ods. 2 nariadenia Dublin III, ale z hľadiska všeobecných ustanovení stanovených v smernici 2013/32.

152. Nariadenie Dublin III totiž neobsahuje osobitné ustanovenia pre prípad, keď členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podá súčasne dožiadanie o prijatie žiadateľa o azyl späť na základe jeho článku 24 ods. 1.

⁴⁵ Pozri rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35, bod 50).

⁴⁶ Podľa tohto ustanovenia sa dožiadanie o prijatie späť týkajúce sa osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia, ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu nebola zamietnutá konečným rozhodnutím, podá čo najskôr a v každom prípade do dvoch mesiacov od získania kladného výsledku porovnávaní zo systému Eurodac.

⁴⁷ Pozri druhú prejudiciálnu otázku (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

153. Pokiaľ ide o článok 18 nariadenia Dublin III, tento článok sa neuplatní z dôvodu jeho obmedzenej pôsobnosti. Hoci jeho názov uvádza, že jeho predmetom je stanoviť „povinnosti zodpovedného členského štátu“, povinnosti, ktoré zavádza, sú súčasťou osobitného postupu prevzatia a prijatia späť, ako to výslovne vyplýva zo znenia odseku 1 tohto ustanovenia. Povinnosti holandských orgánov pri posudzovaní druhej žiadosti však nespádajú do rámca postupu prevzatia alebo prijatia späť.

154. S cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď preto navrhujem Súdnu dvor, aby preskúmal položenú otázku vo vzťahu k základným zásadám a zárukám stanoveným smernicou 2013/32.

155. Povinnosti, ktoré má žiadajúci členský štát počas posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré zodpovedá, sú podľa môjho názoru evidentné.⁴⁸

156. Tento členský štát musí po prvé vykonať primerané a úplné posúdenie žiadosti a ukončiť toto posúdenie čo najskôr v súlade s právom na riadnu správu vecí verejných zakotveným v článku 41 Charty základných práv Európskej únie⁴⁹ a podľa článku 31 smernice 2013/32⁵⁰.

157. V konaní o opravnom prostriedku musí žiadajúci členský štát po druhé zaručiť rešpektovanie práva na účinné súdne preskúmanie, ktoré je zakotvené v článku 47 Charty a podľa článku 46 smernice 2013/32, čo znamená, že súd, aspoň v konaniach o opravných prostriedkoch na súde prvého stupňa, vykoná preskúmanie tak skutkového stavu, ako aj otázok právnej povahy v plnom rozsahu a *ex nunc*, vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany.⁵¹

158. Konanie o posúdení žiadosti o azyl teda musí pokračovať stanoveným spôsobom.

159. Podanie dožiadania o prijatie späť sa nenachádza medzi dôvodmi, ktoré môžu odôvodniť prerušenie konania o posúdení žiadosti.⁵² Má to svoj zmysel, keďže ide o dve odlišné konania, z ktorých jedno sa zakladá na žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej skôr v žiadajúcom členskom štáte a druhé na žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej následne u orgánov dožiadateľného členského štátu.

160. Podanie dožiadania o prijatie späť nepredstavuje ani dôvod, ktorý môže odôvodniť zmenu alebo zrušenie individuálneho rozhodnutia, ktoré je predmetom konania o opravnom prostriedku. Hoci toto rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu samozrejme nezakladá právo pre dotknutú osobu, pretože ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o azyl, zároveň platí, že vyvoláva účinky, ako to Súdny dvor uznal v rozsudku z 25. januára 2018, Hasan⁵³, a že iba súd môže v rámci svojej právomoci a z dôvodov vzťahujúcich sa na vlastnú zákonnosť napadnutého aktu toto rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť.

161. Podanie dožiadania o prijatie späť súčasne s konaním o opravnom prostriedku prebiehajúcim v žiadajúcom členskom štáte vyvoláva okrem toho problémy, ktoré som už spomenul.

48 V tomto prípade Holandské kráľovstvo je, a napriek začatému postupu prijatia späť zostáva, členským štátom zodpovedným za posudzovanie druhej žiadosti, v rámci ktorého v čase podania tretej žiadosti v Taliansku ešte stále prebiehalo konanie o opravnom prostriedku podanom na Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo).

49 Ďalej len „Charta“.

50 Podľa tohto ustanovenia musia členské štáty rozhodnúť o žiadostiach o medzinárodnú ochranu v rámci primeraného a úplného posúdenia a dbať na to, aby toto konanie bolo ukončené čo najskôr. Lehota je v zásade šesťmesačná od podania žiadosti. Keď je žiadosť podaná v rámci konania stanoveného v nariadení Dublin III, začína táto lehota plynúť od okamihu, keď sa určí členský štát zodpovedný za jej posúdenie a keď sa žiadateľ nachádza na území tohto štátu a bol prevzatý príslušným orgánom. V každom prípade musia členské štáty ukončiť posudzovanie v maximálnej lehote 21 mesiacov od podania žiadosti.

51 Pozri článok 46 ods. 3 tejto smernice.

52 Pozri v tejto súvislosti prípady uvedené v článku 31 uvedenej smernice.

53 C-360/16, EU:C:2018:35 (bod 50).

162. Priebeh postupu prijatia späť nie je totiž rovnaký ako priebeh súdneho konania. Zatiaľ čo prvý postup prebieha v prísnych a mimoriadne krátkych lehotách, v druhom konaní netreba dodržať žiadne iné lehoty, iba primeranú lehotu.

163. Súdne konanie, ako to preukazuje spor na Súdnom dvore, teda môže trvať a keď skončí, môže mať za následok zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia.

164. To má za následok riziko, že súd konajúci ako prvý v žiadajúcom členskom štáte zmení rozhodnutie, ktorým bola žiadosť o medzinárodnú ochranu pôvodne zamietnutá, v dôsledku čoho nebude mať prijatie žiadateľa o azyl späť iným členským štátom žiadny zmysel a nebude na ňom existovať žiadny záujem.

165. To tiež spôsobí riziko, že dôjde k situácii, keď v Európskej únii existuje prekážka začatej veci, ak sú žiadosti o medzinárodnú ochranu podané v žiadajúcom členskom štáte a v dožiadanom členskom štáte rovnaké. V tomto prípade si myslím, že žiadny súd dožiadaného členského štátu nemôže mať súčasne právomoc.

166. Ide však o problémy, ktoré nerieši žiadne ustanovenie spoločného európskeho azylového systému. Vzhľadom na rozsah položenej otázky a hranice, ktoré súvisia s rešpektovaním kontradiktórnosti, nebudem na tomto mieste rozoberať možné riešenia.

167. Chcem však spresniť, že keďže nie je možné odkladať predloženie dožiadania o prijatie späť od okamihu, keď sa žiadajúci členský štát dozvedel, že iný členský štát môže byť zodpovedným, pretože lehoty stanovené v článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III sú záväzné, je na žiadajúcom členskom štáte, aby zabezpečil, že konajúci súd rozhodne čo najskôr od okamihu, keď je podané dožiadanie o prijatie žiadateľa o azyl späť, a to na základe článku 46 ods. 10 smernice 2013/32.

168. Pokiaľ ide o postoj, ktorý musí zaujať dožiadaný členský štát, je ešte potrebné, aby bol tento štát informovaný o existencii prebiehajúceho konania o opravnom prostriedku v žiadajúcom členskom štáte. Ako však uvidíme, žiadajúci členský štát nie je podľa článku 24 ods. 5 nariadenia Dublin III povinný spomenúť v rámci svojho dožiadania o prijatie späť stav konania o posúdení žiadosti o medzinárodnú ochranu.

169. V tejto fáze mojej analýzy teda navrhujem Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že ustanovenia článkov 31 a 46 smernice 2013/32 v spojení s článkami 41 a 47 Charty treba vykladať tak, že hneď ako je dožiadanie o prijatie späť podané u dožiadaného členského štátu v súlade s článkom 24 ods. 1 nariadenia Dublin III, je žiadajúci členský štát povinný čo najskôr ukončiť posudzovanie žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré zodpovedá.

D. O rozsahu informačnej povinnosti žiadajúceho členského štátu podľa článku 24 ods. 5 nariadenia Dublin III (štvrtá a piata prejudiciálna otázka)

170. Svojou štvrtou a piatou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta na rozsah informačnej povinnosti, ktorú má žiadajúci členský štát v prípade, keď predloží dožiadanie o prijatie späť na základe článku 24 nariadenia Dublin III.

171. Vnútroštátny súd sa predovšetkým pýta, či podľa článku 24 ods. 5 tohto nariadenia je žiadajúci členský štát povinný informovať dožiadaný členský štát o existencii konania o opravnom prostriedku prebiehajúceho v rámci posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré zodpovedal. Vnútroštátny súd chce totiž vedieť, či holandské orgány porušili svoje povinnosti, keď neoznámili talianskym orgánom, že rozhodnutie o zamietnutí druhej žiadosti je ešte predmetom opravného prostriedku, o ktorom koná Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo).

172. Vnútroštátny súd sa prípadne pýta Súdneho dvora, či takéto porušenie môže zabrániť prijatiu žiadateľa späť dožiadaným členským štátom.

173. V nariadení Dublin III sa nachádzajú dve ustanovenia týkajúce sa informácií, ktoré musia zdieľať členské štáty v rámci postupov prevzatia a prijatia späť, a to článok 24 ods. 5 a článok 34 tohto nariadenia.

174. Na úvod treba vylúčiť uplatnenie článku 34 uvedeného nariadenia, keďže Talianska republika nepredložila žiadosť o informácie.

175. Tento článok, ktorý je vložený do kapitoly VII nariadenia Dublin III o „administratívnej spolupráci“, sa nazýva „Zdieľanie informácií“ a ako jasne vyplýva z jeho odsekov 1 a 6, uplatňuje sa iba na žiadosť členského štátu. Aj keď sa teda článok 34 ods. 2 písm. g) tohto nariadenia vzťahuje na takú informáciu, ako je informácia vo veci samej, o existencii konania prebiehajúceho v rámci posudzovania skoršej žiadosti o medzinárodnú ochranu,⁵⁴ zároveň platí, že vo veci samej Talianska republika nepožiadala holandské orgány o takúto informáciu.

176. Treba teda preskúmať povinnosti, ktoré má žiadajúci členský štát podľa článku 24 ods. 5 nariadenia Dublin III, podrobné pravidlá pre uplatnenie ktorého sú upravené v článku 2 vykonávacieho nariadenia.

177. Podľa týchto ustanovení musí byť dožiadanie o prijatie späť týkajúce sa osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b) predložené na štandardnom tlačive uvedenom v prílohe III vykonávacieho nariadenia. Toto tlačivo musí uvádzať povahu, dôvody, ako aj právny základ dožiadania.

178. Toto tlačivo musí navyše prípadne obsahovať kópiu všetkých dôkazov a indícií, ktoré preukazujú zodpovednosť dožiadaného členského štátu za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ku ktorým môžu byť pripojené vyhlásenia dotknutej osoby a/alebo kladný výsledok zo systému Eurodac. Dôkazy a indície sú opísané v článku 22 ods. 3 nariadenia Dublin III a ich zoznam je vyhotovený v prílohe II vykonávacieho nariadenia.

179. V súlade s článkom 24 ods. 5 nariadenia Dublin III musia všetky tieto údaje umožňovať „orgánom dožiadaného členského štátu... overiť, či je zodpovedný na základe kritérií stanovených v tomto nariadení“.

180. Existencia prebiehajúceho konania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu v žiadajúcom členskom štáte však sama osebe nepatrí medzi kritériá, o ktoré sa dožiadaný členský štát môže opierať na účely posúdenia svojej zodpovednosti. Ako totiž rozhodol Súdny dvor, takáto okolnosť nepredstavuje prekážku postupu prijatia späť.⁵⁵

181. Teraz preskúmam obsah štandardného tlačiva, na základe ktorého žiadajúci štát podáva svoje dožiadanie o prijatie späť, ktorý sa nachádza v prílohe III vykonávacieho nariadenia.

182. Konštatujem, že okrem informácií o právnom základe dožiadania a totožnosti žiadateľa o azyl je žiadajúci členský štát podľa bodu 12 tohto tlačiva povinný informovať dožiadaný členský štát o „predchádzajúcich konaniach“. Tento bod 12 znie takto:

„Žiadal žiadateľ kedykoľvek predtým o medzinárodnú ochranu... v krajine pobytu alebo v inej krajine?“

⁵⁴ Podľa článku 34 ods. 1 a článku 34 ods. 2 písm. g) nariadenia Dublin III je teda členský štát povinný oznámiť osobné údaje žiadateľa, ako aj každú informáciu týkajúcu sa „dátum[u] podania akejkoľvek predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu, dátum[u] podania súčasnej žiadosti, dosiahnuté[ho] štádiu[a] v konaní a rozhodnutí[a], ak bolo prijaté“ každému členskému štátu „ktorý o to požiada“. Treba sa teda ubezpečiť, že údaj o „štádiu konania“ sa týka predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu.

⁵⁵ Pozri rozsudok z 25. januára 2018, Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35, bod 50).

– áno/nie

Kedy a kde?

Bolo prijaté rozhodnutie o danej žiadosti?

– nie/neviem/áno, žiadosť zamietnutá

Kedy bolo rozhodnutie prijaté?“

183. Ak sa bod 12 tohto tlačiva vykladá doslovne, je žiadajúci členský štát povinný spresniť iba to, či žiadateľ už podal žiadosť o medzinárodnú ochranu jeho orgánom alebo orgánom iného členského štátu a či bolo o tejto žiadosti rozhodnuté zaškrtnutím údajov „nie“, „neviem“⁵⁶ alebo údajov „áno, žiadosť zamietnutá“ a prípadne uvedením dátumu rozhodnutia.

184. Žiadajúci členský štát teda nie je povinný sám od seba uviesť podrobnosti o stave konania, predovšetkým jeho súdnych etapách. Zdá sa teda, že holandské orgány neboli povinné presne informovať o existencii prebiehajúceho konania o opravnom prostriedku proti zamietavému rozhodnutiu z 11. júna 2014.

185. Tento údaj sa okrem toho nenachádza medzi dôkazmi a inými indíciami, ktoré je žiadajúci členský štát povinný predložiť. Aj v tomto prípade totiž tieto dôkazy a indície musia umožňovať preukázať, že dožiadaný členský štát je skutočne zodpovedný s prihliadnutím na kritéria definované v nariadení Dublin III. Videli sme však, že taká okolnosť, ako je okolnosť vo veci samej, nepatrí medzi takéto kritéria.

186. Pre úplnosť spresňujem, že dôkazy, ktoré sú taxatívne⁵⁷ vypočítané v zozname A prílohy II vykonávacieho nariadenia, sú formálnymi dôkazmi, ktoré musia umožňovať preukázať napríklad to, že príbuzný žiadateľa, maloletý bez sprievodu, sa legálne zdržiava na území dožiadaného členského štátu (kópia povolenia na pobyt v kontexte článku 8 nariadenia Dublin III), alebo že žiadateľ skutočne nelegálne vstúpil na územie dožiadaného členského štátu cez vonkajšiu hranicu (kópia vstupnej pečiatky v sfalšovanom pase v kontexte článku 13 ods. 1 tohto nariadenia).

187. Pokiaľ ide o indície, ktoré sú demonštratívne vypočítané v zozname B prílohy II vykonávacieho nariadenia, musí ísť o nepriame dôkazy umožňujúce posúdiť zodpovednosť členského štátu s prihliadnutím na kritériá zakotvené v nariadení Dublin III, ako sú napríklad podrobné vyhlásenia žiadateľa, správy od medzinárodnej organizácie, alebo aj cestovné lístky alebo hotelové účty.

188. V dôsledku toho si nemyslím, že podľa článku 24 ods. 5 nariadenia Dublin III holandské orgány porušili svoje povinnosti, keď v rámci svojho dožiadania neposkytli informáciu, že rozhodnutie z 11. júna 2014, ktorým bola zamietnutá druhá žiadosť, bolo predmetom konania o opravnom prostriedku, ktoré ešte prebiehalo na Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo).

189. Proti tomuto neposkytnutiu informácie možno mať podľa môjho názoru výhrady skôr vzhľadom na zásadu lojálnej spolupráce, ktorá je základom nariadenia Dublin III, keďže nič nebránilo tomu, aby to holandské orgány spresnili ako „ďalšie užitočné informácie“ uvedené v poznámke pod čiarou štandardného tlačiva nachádzajúceho sa v prílohe III vykonávacieho nariadenia.

⁵⁶ Myslím si, že tento údaj odkazuje na situáciu, keď bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorý požaduje prijatie späť, pričom žiadajúci členský štát nemá nevyhnutne k dispozícii informácie o stave konania v členskom štáte podania žiadosti.

⁵⁷ Podľa článku 22 ods. 3 písm. a) bodu ii) nariadenia Dublin III musia členské štáty poskytnúť výboru uvedenému v článku 44 tohto nariadenia vzory rôznych typov administratívnych dokumentov podľa typológie ustanovenej v zozname formálnych dôkazov.

190. Vzhľadom na tieto úvahy sa článok 24 ods. 5 nariadenia Dublin III má vykladať tak, že členský štát žiadajúci prijatie žiadateľa o medzinárodnú ochranu späť neporuší svoje povinnosti, keď nespresní dožiadanému členskému štátu, že rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť podanú dotknutou osobou počas prvého pobytu na jeho území, je predmetom konania o opravnom prostriedku, ktoré ešte prebieha na jeho súdoch.

E. O pôsobnosti ustanovenia o práve vlastného uváženia uvedeného v článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III (šiesta prejudiciálna otázka)

191. Svojou šiestou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III má vykladať tak, že vyžaduje od členského štátu, ktorý kritériá uvedené v kapitole III tohto nariadenia neoznačujú ako zodpovedný, aby posúdil žiadosť o medzinárodnú ochranu, keď mu bol žiadateľ odovzdaný pri výkone európskeho zatykača.

192. Inými slovami, v prípade, že sa Talianska republika stala zodpovedným členským štátom, vnútroštátny súd sa pýta, či holandské orgány neboli povinné samy posúdiť danú žiadosť o medzinárodnú ochranu využitím tohto ustanovenia o práve vlastného uváženia, keďže pri výkone európskeho zatykača, ktorý vydali proti pánovi X, im bol tento pán odovzdaný talianskymi orgánmi.

193. Všetky dotknuté osoby, ktoré predložili pripomienky na Súdny dvor, sa domnievajú, že článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III sa má vykladať tak, že vylučuje takúto povinnosť.

194. Myslím si to isté, a to na základe pôsobnosti tohto ustanovenia a jeho absolútne jasného znenia.

195. Treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Dublin III žiadosť o azyl posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole III tohto nariadenia označený ako zodpovedný.

196. Kapitola IV nariadenia Dublin III však identifikuje situácie, v ktorých možno členský štát považovať za zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl odchylné od týchto kritérií. Článok 17 tohto nariadenia, nazvaný „Ustanovenia o práve vlastného uváženia“, tak vo svojom odseku 1 prvom pododseku stanovuje, že „každý členský štát [môže] rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny..., dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie“⁵⁸.

197. Na úvod treba uviesť, že toto ustanovenie je určené členským štátom, ktorým žiadosť o medzinárodnú ochranu „podal štátny príslušník tretej krajiny“.

198. Taká situácia, ako je situácia vo veci samej, v ktorej bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorému je toto ustanovenie určené, v tomto prípade v Talianskej republike, preto nepatrí do pôsobnosti uvedeného ustanovenia.

199. V každom prípade, aj keby daná situácia patrila do pôsobnosti článku 17 ods. 1 prvého pododseku nariadenia Dublin III, treba pripomenúť, že ustanovenie formulované v tomto článku predstavuje, ako to jednoznačne uvádza jeho názov, ustanovenie o práve vlastného uváženia.

⁵⁸ Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

200. Formuláciou, že „každý členský štát [môže] rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu“,⁵⁹ vyjadruje toto ustanovenie jednoznačne zámer normotvorcu Únie ponechať na voľnú úvahu členského štátu možnosť vykonať posúdenie žiadosti, ktoré nie je jeho povinnosťou podľa kritérií určenia uvedených v nariadení Dublin III, a nie zámer zaviesť povinnosť. Zo samotného znenia uvedeného ustanovenia jasne vyplýva, že výkon tejto možnosti okrem toho nepodlieha žiadnej osobitnej podmienke.⁶⁰

201. Na základe prác na príprave nariadenia Dublin III tak Súdny dvor uviedol, že toto pravidlo bolo zavedené s cieľom umožniť každému členskému štátu, aby sa v závislosti od politických, humanitárnych alebo praktických aspektov zvrchovane rozhodol, že preskúma žiadosť o azyl, aj keď za ňu nezodpovedá na základe kritérií uvedených v tomto nariadení.⁶¹

202. V rozsudku zo 16. februára 2017, C. K. a i.⁶², ktorý sa týkal odovzdania ťažko chorého žiadateľa o azyl do členského štátu zodpovedného za posúdenie jeho žiadosti, tak Súdny dvor rozhodol, že ak by sa zistilo, že zdravotný stav dotknutého žiadateľa sa nemusí v krátkom čase zlepšiť, alebo že dlhodobější odklad konania by znamenal riziko zhoršenia jeho stavu, „môže sa žiadajúci členský štát rozhodnúť, že sám posúdi jeho žiadosť využitím ‚diskrečnej doložky‘ upravenej v článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III“, ale že toto ustanovenie v žiadnom prípade neznamená, že má povinnosť túto doložku využiť.⁶³

203. Tento výklad sa zakladá na snahe zachovať samotnú funkciu tejto diskrečnej doložky a garantovať voľnú úvahu takto ponechanú žiadajúcemu členskému štátu. Musí sa preto použiť aj v situácii, v ktorej členský štát, v ktorom je podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, vydá proti žiadateľovi európsky zatykač.⁶⁴

204. Vzhľadom na tieto skutočnosti treba dospieť k záveru, že článok 17 ods. 1 prvý pododsek nariadenia Dublin III sa neuplatňuje na takú situáciu, ako je situácia vo veci samej, v ktorej bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorému je toto ustanovenie určené.

VII. Návrh

205. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem Súdnemu dvoru, aby odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (súd v Haagu, zasadajúci v Amsterdame, Holandsko) takto:

1. Vzhľadom na osobitné okolnosti veci samej treba upustiť od uplatnenia článku 23 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú

⁵⁹ Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

⁶⁰ Znenie sa v podstate zhoduje so znením doložky zvrchovanosti, ktorá sa nachádzala v článku 3 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. ES L 50, 2003, s. 1; Mím. vyd. 19/006, s. 109).

⁶¹ Pozri rozsudok zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 53), ako aj návrh nariadenia Rady ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov [neoficiálny preklad] [KOM(2001) 447 v konečnom znení].

⁶² C-578/16 PPU, EU:C:2017:127.

⁶³ Rozsudok zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 88, kurzívou zvýraznil generálny advokát).

⁶⁴ V prípade, ak by žiadajúci členský štát vydal európsky zatykač proti žiadateľovi vyžadujúci, aby členský štát, ktorý kritériá uvedené v kapitole III nariadenia Dublin III označujú ako zodpovedný a na území ktorého sa žiadateľ nachádza, odovzdal žiadateľa na účely trestného stíhania, mohol by sa žiadajúci členský štát rozhodnúť, že sám posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu využitím ustanovenia o práve vlastného uváženia uvedeného v článku 17 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia. To by najmä umožnilo sústrediť všetky konania, tak trestnej, ako aj správnej povahy, na jednom mieste a vyhnúť sa novému odovzdaniu dotknutej osoby, ktoré by bolo navyše vykonané s omeškaním. Zároveň však platí, že bez ohľadu na určité výhody, ktoré by malo takéto sústredenie, nie je žiadajúci členský štát povinný využiť toto ustanovenie o práve vlastného uváženia.

ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, a od prechodu zodpovednosti, ktorý z neho vyplýva, pokiaľ ide o posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podala dotknutá osoba v Taliansku, keďže zbavujú postup určenia zodpovedného členského štátu racionality, objektivity, spravodlivosti, ako aj rýchlosti požadovanými v rámci nariadenia č. 604/2013, a nie sú zlučiteľné so zásadami lojálnej spolupráce a solidarity medzi členskými štátmi, na ktorých sa zakladá spoločný európsky azylový systém.

2. Vzhľadom na osobitné okolnosti veci samej, predloženie dožiadania o prijatie späť na základe článku 24 ods. 1 nariadenia č. 604/2013 zbavuje postup určenia zodpovedného členského štátu racionality, objektivity, spravodlivosti a rýchlosti požadovanými v rámci nariadenia č. 604/2013 a nie je zlučiteľné so zásadami lojálnej spolupráce a solidarity medzi členskými štátmi, na ktorých sa zakladá spoločný európsky azylový systém v situácii, keď príslušné orgány žiadajúceho členského štátu po prvé boli zodpovedné za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu podaných žiadateľom počas prvého pobytu na území tohto štátu, po druhé rozhodujú v ešte prebiehajúcim konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým bola jedna z týchto žiadostí zamietnutá, a po tretie vydali európsky zatykač proti žiadateľovi vyžadujúci od členského štátu, ktorý bol dožiadaný o prijatie späť a na území ktorého sa žiadateľ nachádza, aby žiadateľa odovzdal.
3. Ustanovenia článkov 31 a 46 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany v spojení s článkami 41 a 47 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že hneď ako je dožiadanie o prijatie späť podané u dožiadaného členského štátu v súlade s článkom 24 ods. 1 nariadenia č. 604/2013, je žiadajúci členský štát povinný čo najskôr ukončiť posudzovanie žiadosti o medzinárodnú ochranu, za ktoré zodpovedá.
4. Článok 24 ods. 5 nariadenia č. 604/2013 sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát žiadajúci prijatie žiadateľa o medzinárodnú ochranu späť neporuší svoje povinnosti, keď nespresní dožiadanému členskému štátu, že rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť podanú dotknutou osobou počas prvého pobytu na jeho území, je predmetom konania o opravnom prostriedku, ktoré ešte prebieha na jeho súdoch.
5. Článok 17 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 604/2013 sa neuplatňuje na takú situáciu, ako je situácia vo veci samej, v ktorej bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorému je toto ustanovenie určené.

VIII. Príloha

Holandsko

23/03/11: Ziadosť o medzinárodnú ochranu (ďalej len „MO“) č. 1	<ul style="list-style-type: none"> - Rozhodnutie o zamietnutí 05/09/11 - Zamietnutie opravného prostriedku 31/05/12 - Rozsudok Raad van State (Štátna rada, ďalej len „ŠR“) (potvrďuje zamietnutie) 27/06/13 	Meritómne zamietnutie
18/12/13: <i>Späťvzatie žiadosti o MO pánom X 10/01/14</i>		
04/06/14: Ziadosť o MO č. 2	<ul style="list-style-type: none"> - Rozhodnutie o zamietnutí 11/06/14 - Zamietnutie opravného prostriedku 07/07/14 - Rozsudok ŠR (potvrďuje zamietnutie) 07/08/15 	Meritómne zamietnutie
28/09/14: X, podozrivý zo spáchania trestného činu sexuálnej povahy, odchádza z Holandska		
03/10/14: Holandsko vydáva európsky zatykač proti pánovi X a požaduje od talianskych orgánov jeho odovzdanie		
02/02/15 do 24/02/15: Väzba pána X		
05/03/15: Dožiadanie o prijatie späť zaslané Taliansku		
25/03/15: Rozhodnutie o odovzdaní po implicitnom akceptovaní Talianska	<ul style="list-style-type: none"> - 01/04/15: X podáva opravný prostriedok proti rozhodnutiu o odovzdaní + návrhu na nariadenie predbežných opatrení - 13/04/15: Holandsko informuje Taliansko o nemožnosti uskutočniť odovzdanie v stanovených lehotách z dôvodu neznámeho pobytu pána X - 21/04/15: Súd rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežných opatrení vyhovuje návrhu a nariaďuje odklad odovzdania 	
19/05/15: Ziadosť o MO č. 4 a žiadosť o povolenie na prechodný pobyt	<ul style="list-style-type: none"> - 21/05/15: Rozhodnutie o zamietnutí podľa článku 18 nariadenia Dublin III. (Rozhodnutie o azyle) z dôvodu, že Taliansko je členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti - X podáva opravný prostriedok 	Zamietnutie pre nedostatok právomoci
07/08/15: ŠR potvrďuje zamietnutie opravného prostriedku/žiadosti o MO č. 2		
30/11/15: X je informovaný o zastavení konania		
10/12/15: Pojednávanie/opravný prostriedok proti rozhodnutiu o odovzdaní a rozhodnutiu o azyle + ukončenie		
24/03/16: vnútroštátny súd opätovne otvára preskúmanie / rozsudok zo 7. júna 2016, <i>Ghezelbash</i> (C-63/15, EU:C:2016:409)		
20/04/17: Návrh na začatie prejudiciálneho konania		
01/02/18: Pojednávanie na Súdnom dvore		

Taliansko

28/09/14: X vstupuje na talianske územie		
23/10/14: Ziadosť o MO č. 3		<i>Taliansko opomína podať dožiadanie o prijatie späť v lehotách stanovených v článku 23 ods. 2 nariadenia Dublin III</i>
30/01/15: Vykonalie európskeho zatykača a odovzdanie pána X Holandsku		
30/03/15: Taliansko vyhovuje dožiadaniu o prijatie späť		